

Tamara Matevc

Aus Anstand – La Siesta

Pravljica za odrasle

OSEBE

ČARNA MARLENE, stara sedem, sedemnajst, sedemindvajset in sedemintrideset let

TINE KOJČ, obetaven mlad psihoterapevt, nekaj let starejši od Čarne

RUDI ŠTAJNER, videc in heretik; dobro ohranjen, lep starec

JAHVE, bog v za boga najboljših letih

KITAJKA, mlada ženska Čarninih let

DOJENČEK in potem MAJHEN KODRAST FANTEK

KITAJEC, Tinetovih let

DVA KITAJSKA DEČKA, stara tri in štiri leta

GLAS BERTE OCVIRK

12.000 OBISKOVALCEV KONJSKE DIRKE, sama smetana

12.000 KITAJCEV, odetih v prvovrstno rajsko svilo

O Matjažu Pandurju pa se samo govori. Njega ni na spregled niti enkrat. Še na svojo premiero ne pride. On je ... sam svoja premiera.

Čas dogajanja

Okoli 12.15

Prizorišča

Grad Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih, park okoli njega, hipodrom, konjušnica

Park Aus Anstand, najbolj znan berlinski park

Sprejemnica psihoterapevtske ordinacije v Berlinu

Najbolj znana kitajska restavracija v Berlinu

Vlak Berlin–Pariz–Ljubljana–Barcelona, Lizbona–Atene–Budimpešta–
Carigrad

PRVO DEJANJE

1. prizor: Jahve Rudiju Štajnerju podaljša pokoro

Rudi Štajner in bog Jahve.

Graščina Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih.

Čudovit pomladni dan, ura bo vsak čas odbila 12.15.

Rudi Štajner v grajskem stolpu v svoji delavnici veselo prepeva in na svojih doma narejenih krilih dela še zadnje izboljšavice. Sredi sobe poleg starega počivalnika prtljaga: nekaj kovčkov, zaboj knjig, na zaboju odprta prazna pločevinasta škatla, poleg nje tulec z odpustnico. Vse omare v stolpu so že zapečatenene, očitno je, da Rudi Štajner ravno zapušča svoje bivališče. Še hip, dva, pa bo za vedno poletel v nebo.

Rudi Štajner stoji na mizi, na hrbtu ima perutnice, vedno hitreje utripa z njimi, dokler mu ena ne odpade. Vendar ga to ne spravi v slabo voljo. Med popevanjem stopi na tla, vzame perutnico, jo motri, odkrije napako, jo odpravi in si perutnico znova pritrudi. Potem spet stopi na mizo in utripa, utripa, utripa ... in končno počasi, nadzorovano poleti proti tlom. Zavriska.

Nenadoma nekdo potrka. Rudi Štajner začuden pogleda proti vratom in za hip pomisli. Očitno je, da nikogar ne pričakuje. Potem se odločno napoti proti grajski lini in se skuša zbasati skoznjo, da bi odletel, še preden vstopi nepričakovani gost.

Spet trkanje. Rudi Štajner pohiti, noge mu že bingljajo na drugo stran, potem pa se zagozdi s perutnicami. Z veliko muko se prekobali nazaj v delavnico. Tanko prisluhne, mogoče pa je gost obupal in odšel?

Trkanje. Rudi Štajner plane k vratom, po poti zgrabi kladivo, žeblje in nekaj desk, ki jih potem zelo spretno hitro pribije čez vrata. Prepričan, da je neželenemu vsiljivcu preprečil vhod, si zadovoljno pomane roke, potem pa poišče macolo in se loti širjenja grajske line.

V delavnico skozi zaprta vrata vstopi Jahve.

JAHVE (*razširi roke v objem*): Rudi Štajner! Končno!

RUDI ŠTAJNER: Jahve? Jahve?! Jahve!!! Jaz pa sem mislil, da so Angleži ...

JAHVE (*s širokim nasmehom*): Kako sem vesel, da te vidim, stari. (*Se objemata in trepljata drug drugega.*)

RUDI ŠTAJNER: Pa kaj delaš tu?

JAHVE: Ja, nisem se te mogel načakat, pa sem ti prišel malo naproti.

RUDI ŠTAJNER (*se smeji na vsa usta*): Hočeš videt moje ocene?

JAHVE (*prijateljsko*): Daj, važič, pokaži, pokaži ...

RUDI ŠTAJNER (*jemlje spričevalo iz tulca in ga razvija pred Jahvejem*): Ti pa dobro zgledaš.

JAHVE (*se postavi pred veliko ogledalo*): A ne? Vem, trudim se, delam na sebi.

Rudi razvije spričevalo, ga pokaže Jahveju in se zadovoljno muza. Jahve bere.

JAHVE: Kak piflar. Kak piflar ... Grebo. Ko hrček, mater.

RUDI ŠTAJNER: Stoodstotno visoko motiviran.

JAHVE (*skuša razbrati neki zmazek iz spričevala*): Kaj je pa to?

RUDI ŠTAJNER: Ma tisti tvoj packon je s prstom šaril po svežem črnilu in evo ti zmazek.

JAHVE: Pa je kljukica ali ne? Ne vidi se.

RUDI ŠTAJNER: Kako se ne vidi? Kljukica, lej. In še podpis poleg.

JAHVE (*opazi na zaboju s knjigami prazno pločevinasto škatlo; se zelo zresni*): A nisva pred sto leti rekla, da mora ta škatla ostat polna? Da bo prav ta nedotaknjena škatla dokaz, da si se osvobodil odvisnosti od ogljikovih hidratov?

RUDI ŠTAJNER: Jahve... prosim... ne mi zdaj s prazno škatlo. Si videl ocene? Mission accomplished! Samo ne mi zdaj spet s to prazno škatlo ...! In mimogrede, zadnjo kremšnitto je vzel tvoj Zmazek. Jahve, kaj je narobe?!

JAHVE (*premolka*): Ne bi te rad obremenjeval, Rudi. Ne, ne ...

RUDI ŠTAJNER: Jahve, moj bog si, madona! Ne ti meni "Ne, ne" ...
Znam te tico, dok si jaje bila ...

JAHVE: Celega hudiča imamo v nebesih ...

RUDI ŠTAJNER: Bom dal gor za ene kamiličice, en čajček iz ambrozije, pol urice gor ali dol ... (*Odpečati omaro in poišče v njej električno ploščo, pristavi vodo za čaj, povleče na plan še eno pločevinasto škatlo, tako, kot je tista na mizi, le da je še povsem polna.*) Sem jih pripravil za onega kristusa, ki pride za mano, ampak saj jih je še cela omara. Na, a boš?

JAHVE: Kaj imaš to?

RUDI ŠTAJNER: Piškotke.

JAHVE: Daj ...

RUDI ŠTAJNER: Boš nektar?

JAHVE: Daj še nektar ...

RUDI ŠTAJNER: Kateri kristus pride za mano, si ga že izbral ...?

JAHVE: To je pa ... Uf! Okusno.

RUDI ŠTAJNER: Ambrozija. Nektar iz ambrozije, čaj iz ambrozije, piškotki iz ambrozije, hostije iz ambrozije, štrudelj sem pa že pojedel ... Tudi iz ambrozije. Edina stvar, ki bi me lahko prepričala, da za kako minuto več ostanem na tem svetu, je ambrozija.

JAHVE: Saj lahko, stari, mislim, če želiš ...

RUDI ŠTAJNER: Ne, ne, res mam dost ... Pridi, ti bom pokazal laboratorij. (*Odpečati še nekaj omar, in ko jih odpre, potegne ven svoj zlozljivi laboratorij.*) Koga ste izglasovali, da pride za mano? Tu sem mu zložil po škatlah – hostije iz ambrozije, piškotki ... Navodila, dnevnik poskusov ...

JAHVE: Lahko pokusim še kako hostijo?

RUDI ŠTAJNER: Ne, hostije so v fazi zorenja. Vanje sem ekstrahirал tisti aspekt ambrozije, ki povzroča popolno empatijo.

JAHVE: Apatijo?

RUDI ŠTAJNER: Empatijo, butelj! Saj do faze aplikativnosti je še daleč, vse je odvisno od interesa mojega naslednika in seveda od zadolžitev, ki mu jih boš naložil. Kakšno poslanstvo ga čaka, kdo je, ga poznam?

JAHVE (*se izogne odgovoru*): Eh, ja ... Ti, Rudi, ampak to, kar mi kažeš, deluje precej revolucionarno ...

RUDI ŠTAJNER: Ja. Ja. Vem. Če se to razvije do konca, bo s tem možno zdraviti kolektivno podzavest, zavest in nadzavest in medzavest ... Sicer pa delava zdaj račune brez krčmarja, kdo ve, kako si bo stvari zastavil naslednji kristus. Jahve, no, pa že pol ure te sprašujem, kdo bo ... Kaj si tako skrivnosten?

JAHVE: Ah, neka ženska je. Ne me niti spominjat.

RUDI ŠTAJNER: Ženska?!

JAHVE: Kar menjajva temo, okej?

RUDI ŠTAJNER: Ženska?!

JAHVE: Dobro, a si mogoče gluha? –

RUDI ŠTAJNER: Đizus krajst, Jahve!!!

JAHVE: Pač smo morali uvest ene novosti, svečenice so vztrajale.

RUDI ŠTAJNER: Svečenice?!

JAHVE: Ja, po novem imamo svečenice.

RUDI ŠTAJNER: Zmeraj lepše.

JAHVE: Nekaj sprememb je ... In ne misli, da so mi v kako posebno veselje. Ampak ko se navadiš, vidiš, da vseeno ni konec sveta; in kar se teh svečenic tiče, so celo uvedle neke izboljšave.

RUDI ŠTAJNER: Me prav zanima.

JAHVE: So rekle, da se oglasi na čas, ko prideš. A greva počasi?

RUDI ŠTAJNER: Pa kako so te pripravili do tega?

JAHVE: Ma, lej ... V bistvu je gor cela katastrofa. Saj zato sem prej tako trznil na ta Zmazkov skeniran podpis. (*Zajoka od hudega.*) Stari, vse gre samo še na vaše in naše. Nonstop nekaj dilajo med sabo, do mene pa tako ali tako nihče več nima nobenega rešpekta. Vsepovsod sama korupcija. Potem ustanovim komisijo za pregon korupcije, postavim na čelo angela, ki se mi zdi najbolj zaupanja vreden, in kaj se izkaže? Da je skorumpiran bolj kot vsi skupaj.

RUDI ŠTAJNER: Vse, ki si jih kdaj dobil v prekršku, vrzi v ogenj.

JAHVE: V vice misliš?

RUDI ŠTAJNER: Ne, v ogenj.

JAHVE: Dobro, stari, lej, jaz imam sloves usmiljenega boga.

RUDI ŠTAJNER: Ti pa res ne. Tisti tvoj Ješua je bil usmiljen, ti pa res ne.

JAHVE: Njega pa mi sploh ne omenjaj, okej?

RUDI ŠTAJNER: Kaj pa je z njim, a je še vedno čisto letargičen?

JAHVE: Ma nonstop se izgovarja na svoj status upokojenca. Pizda, no. Pri triintridesetih kidne v pokoj. Tega še svet ni videl, kaj šele nebesa!

RUDI ŠTAJNER: Ja, nič, pol pa greva, ne? (*Se razgleda po prostoru. Pospravi. Zapečati nazaj omare.*) Ženska, praviš?

JAHVE: Pa saj ti ni treba tako vsega zabit, kako bo reva ...

RUDI ŠTAJNER: Evo prav zanelašč. (*Zabija. Obenem se poslavlja od vsake stvari posebej.*) V tej delavnici sem preživel svoje najbolj srečne ure, veš.

JAHVE: Pa ostani. Tvoja modrost in izkušnje bi ji znale prav hodit ...

RUDI ŠTAJNER: Malo morgen. Niti slučajno.

JAHVE: Daj, daj ... Boš novi miški malo v pomoč.

RUDI ŠTAJNER: Lahko ti primeš en kovček?

JAHVE: Podtahnili so mi vnukinjo od glavne svečenice.

RUDI ŠTAJNER: Lahko tudi zaboj s knjigami, če ti ni pretežak.

JAHVE: Totalno nesposoben otrok.

RUDI ŠTAJNER: Sem ti preveč naložil?

JAHVE: Sicer ima res angelski glas – kot vse potomke po njeni ženski liniji –, ampak v bistvu totalno nesposoben otrok.

RUDI ŠTAJNER: Greva skozi lino ali skozi vrata?

JAHVE: Sama ne bo mogla nič. Ima pa blazno zahtevno nalogo.

RUDI ŠTAJNER: No, pejva skozi vrata kot človeka ...

JAHVE: Nujno potrebuje en ... suport.

RUDI ŠTAJNER: Okej, lahko tudi skozi okno.

JAHVE: Rudi, jaz sem se odločil, da ti ostaneš tu.

RUDI ŠTAJNER: Kaj?

JAHVE: Ona mala, ki pride za tabo, te bo potrebovala.

RUDI ŠTAJNER: Ha, ha, ha.

JAHVE: Svet mora nagnit v paradigmo gomolja.

RUDI ŠTAJNER: Ja lepo. Bo že.

JAHVE: Svet je grozno bolan, skoraj neozdravljivo.

RUDI ŠTAJNER: A ja, kaj pa ima?

JAHVE: Napadel ga je virus DDV-ja.

RUDI ŠTAJNER: Česa?

JAHVE: DDV-ja.

RUDI ŠTAJNER: Kaj je pa to?

JAHVE: Drzno dirkaška vnema.

RUDI ŠTAJNER: Jahve, briga me ...

JAHVE: Rudi, prej sem imel en tak uvid ... Mogoče bi v tvojem labu lahko naredil kak protistrup.

RUDI ŠTAJNER: Me to prosiš kot prijatelj?

JAHVE: Ja, prosim te kot prijatelj. Ostani in pomagaj tisti nesposobni miški, da nagne svet v paradigmo gomolja. Ona bo frontman, ampak v resnici boš moral vse naredit sam.

RUDI ŠTAJNER: Se pravi kot prijatelj?

JAHVE: Ja. Prosim te kot prijatelja.

RUDI ŠTAJNER: Okej. Ne.

JAHVE: Kaj ne?

RUDI ŠTAJNER: Prošnja zavrnjena. Ne. Ne bom ostal, pa če se ves svet ta hip zvrne direktno v pekel!

JAHVE: Kot prijatelja sem te prosil ...

RUDI ŠTAJNER: Kar pomeni, da lahko rečem tudi ne.

JAHVE: Okej. Potem pa ti ukazujem!

RUDI ŠTAJNER: Ne moreš več. *Prva beseda velja*, tako piše v pravilniku.

JAHVE: Bom pač spremenil pravilnik, saj sem bog!

RUDI ŠTAJNER: Zakaj nisi takoj povedal, da si mi prišel podaljšat pokoro. Za koliko časa?

JAHVE: Dokler ne pahneš sveta v paradigmo gomolja.

RUDI ŠTAJNER: Ćizus krajst, Jahve ... Mislil sem, da sva prijatelja.

JAHVE: Pa daj, ne patetiziraj, stari ... Saj sva frenda, seveda sva. Rad te imam.

RUDI ŠTAJNER: Jahve, brat ...

JAHVE: Oče ... Kaj si zdaj slabe volje? Saj ti bom dal tudi sidra. (*Sname svojo ročno uro in jo izroči Rudiju.*)

RUDI ŠTAJNER: Kaj naj s tem?

JAHVE: Na roko si jo daš. Pogledaš nanjo in vedno veš, koliko je ura. Res kul zadeva. GPS ima zraven. Sicer je še alfa verzija, ampak saj bo za silo. Za začetek moraš poiskat park Aus Anstand v Berlinu.

RUDI ŠTAJNER: Jahve, v Berlinu ni parka Aus Anstand.

JAHVE: Je, je ... Bajе, da je. Tam te bo čakala pikica ...

RUDI ŠTAJNER: Lej, Berlin poznam kot svoj žep ...

JAHVE: Naštimat si moraš uro na pravi trenutek in pol v tistem trenutku najdeš tudi park Aus Anstand.

RUDI ŠTAJNER: Na kateri trenutek?

JAHVE: A ti moram čisto vse na pladnju prinesť? Daj, stari, lepo te prosim, da mi ne bi padel iz rešpekta. 12.15.

RUDI ŠTAJNER (*naravna uro na 12.15*): Ni parka Aus Anstand! Ne v Berlinu.

JAHVE: Česar še ni, pa še bo. (*Iz žepa povleče zmečkan cilinder in si ga povezne na glavo. Potem ga spet prime v roke in si ga položi v naročje. Iztegne dlan nad klobuk.*) Hokus pokus...

RUDI ŠTAJNER: Samo da ne bo zajček.

Jahve vleče iz klobuka črnega mačka, kobilo in Rubikovo kocko.

RUDI ŠTAJNER: Jahve... kaj naj s tem?!

JAHVE: Zajca nisi hotel. Črn maček pa vedno prav pride; kobila – spodaj imaš prazne hleve pa še v svet te lahko ponese. Ta kocka ni Rubikova kocka, ampak je od zdaj naprej Rudikova kocka...

Ker mu na misel ne pride nič pametnega, spet pobrska po klobuku in iz njega privleče sedem let starega otroka, Čarno.

RUDI ŠTAJNER (*hitro skoči k njemu, potisne otroka nazaj v klobuk in mu iztrga Rudikovo kocko*): Okej, se bom znašel. Super je. (*Škili vanjo in odskoči.*)

JAHVE: Jaz zdaj grem, adijo. A telefon sem ti dal? (*Spet seže v klobuk in iz njega privleče še zlatovrvični telefon na plastične lončke, pri tem pa mu padeta ven še stara violina in slika Matjaža Pandurja z lastnoročnim podpisom. Jahve se skloni, da bi pobral violino in sliko, vendar ga tako zagradi v križu, da ne pride do tal.*) Saj ni važno. Kar imej, ti bo že kaj prav prišlo. (*Odide proti grajski lini.*)

RUDI ŠTAJNER: Adijo.

Zatemnitev.

2. prizor: Rudi Štajner prevzame skrbništvo nad Čarno Marlene Rudi Štajner in deklica Čarna.

Znameniti berlinski park Aus Anstand. Sredi parka klopca, leseni konjiček na vzmeteh, na njem sedi sedemletna deklica, mrši čelo in napeto premišljuje. Od časa do časa se sunkovito zaguga. Nenadna sprememba

izraza na njenem obrazu sporoča, da se ji je končno posvetilo, kako rešiti zagato, s katero se ukvarja. Vstane, se sleče do spodnjega perila in na klopco odloži belo bluzico, modro rebrasto krilo, jopico, kapo, rokavice, šal, plašček in tople škorenjčke ... Trese se, kot bi jo zeblo, mraza pa nikjer. Po zraku se v park Aus Anstand privrtinči Rudi Štajner in med nerodnim pristajanjem še zadnjič nastavlja uro z GPS-om.

RUDI ŠTAJNER: Again! Here we go again! Mein Got! Ich bin ja uber mude! Stufu! Harto! – Porkafiks nazaj! (*Ošine Čarno v spodnjem perilu.*) A je kaj mraz? Ni mraza, ne? (*Še malo popravi parametre na svoji uri in zadovoljen pokima.*)

Čarna se sleče do golega.

RUDI ŠTAJNER: A se lahko, lepo prosim, nazaj oblečeš!

ČARNA: Grki so nam vzeli stanovanje! (*Histerično zajoče.*) A mi, prosim, lahko daš zimo in noč nazaj?!

RUDI ŠTAJNER: No, daj, obleci se, ker se boš prehladila.

DEKLICA ČARNA: Ne, ti coprnik, jaz bom zmrznila! Jaz se ne bom prehladila, ampak bom zmrznila. S svojimi hokus pokus triki nimaš pravice posegati v mojo svobodno voljo!!! Od kod ti ideja, da greš preštímavat klimo?!

RUDI ŠTAJNER: Dobro te je mama to naučila.

DEKLICA ČARNA: Kdo ti je dovolil omenjat mojo mamo?

RUDI ŠTAJNER: Rudi. Rudi Štajner. Poslušaj, Čarna Marlene, bi se oblekla? It morava.

DEKLICA ČARNA: Izklopi sušilce.

RUDI ŠTAJNER: Ne morem. Nekaj se mi je spet zaskočilo. Na, poglej. (*Ji izroči uro.*)

Deklica Čarna prime uro in jo prestavi. Nenadoma zaveje oster mraz. Začne zmrzovati.

RUDI ŠTAJNER: Čarna, ne!!! (*Ji iztrga uro, vendar jo je Čarna zdaj očitno res zaskočila.*) Prišel sem po tebe, da te odpeljem v prekmurske Dolomite, kjer bom zdaj jaz pazil nate!

DEKLICA ČARNA: In zakaj naj bi jaz šla s tabo, Rudi Štajner – s tabo, ki te moja mama nikoli ni niti omenila?

RUDI ŠTAJNER: Meni je Lili veliko govorila o tebi ... Prosim, odstrani blokado iz moje ure, Čarna, se bova vse pogovorila ...

DEKLICA ČARNA: Ne, pa ne bom. Če je ona lahko šla, grem lahko tudi jaz!

RUDI ŠTAJNER: Čarna, prevelika si, ne bodo te več spustili k njej ...

DEKLICA ČARNA: V pravilniku piše, da če otrok umre v sedmem letu, gre v nebesih direktno k svoji mami!

RUDI ŠTAJNER: Vsak hip boš stara osem let, Čarna!

DEKLICA: Ne, ne bom! Ker bom prej zmrznila!

RUDI ŠTAJNER: 12.15! – Otrok moj, prosim, odstrani blokado!

DEKLICA ČARNA (*jo zelo, zelo zebe*): Jaz hočem k svoji mami ...

RUDI ŠTAJNER: Obljubim, da boš lahko govorila z njo. Odstrani blokado, ker si že čisto modra!

DEKLICA ČARNA: Ja kako bom govorila z njo, kako? Po telefonu?!

RUDI ŠTAJNER (*iz žepa povleče zlatovrvični telefon*): Ja, po telefonu. Imam paket, s katerim lahko pokličeš kamor koli!

DEKLICA ČARNA: Kako naj vem, da mi ne lažeš!

RUDI ŠTAJNER: Rad bi te videl odrast v spodobno žensko.

Čarna odstrani blokado z ure.

DEKLICA ČARNA: Zakaj moja mama ni vzela kredita zame? Zakaj se ji ni bilo za potruditi malo bolj? Zakaj ni vzela enega malega premostitvenega kredita, in potem bi se nama že kaj odprlo? Moja babica je odšla zmrzniti pri šestinpetdesetih letih, moja mama pri šestintridesetih in jaz sem hotela oditi s sedmimi. Zakaj mi nisi pustil?

Natakne si spodnje hlačke in spodnjo majčko.

RUDI ŠTAJNER: Vse bo v redu, Čarna.

Rudi Štajner zariše krog, dvigne Čarno v naročje in stopi v krog. Nastavi parametre na ročni uri z GPS-om, pritisne "Go, Go, Go" in že se odvrtničita iz berlinskega parka Aus Anstand proti prekmurskim Dolomitom...

Zatemnitev.

3. prizor: Tine Kojč dobi novo pacientko

Čarna Marlene, Tine Kojč, Rudi Štajner in glas Berte Ocvirk.

Prostor, ki deluje kot zelo prazna soba v meščanskem stanovanju. Polmrak, skoraj tema. Sredi prostora dva stola, med katerima se preseda zdaj sedemindvajsetletna Čarna Marlene.

ČARNA MARLENE (*na drugem stolu, blago*): Oh ljubica ... o tem sva se že pogovorili.

Se presede.

ČARNA MARLENE (*na prvem stolu, vreščече*): Ti si se pogovorila sama s sabo!

Se presede.

ČARNA MARLENE (*na drugem stolu*): Pojdi pozdravit svojega novega prijateljčka!

Se presede.

ČARNA MARLENE (*na prvem stolu, zacepeta*): Ne maram kitajcev!!! Ne potrebujem nobenega prijateljčka. Sploh pa ne novega! In ne maram, ne maram kitajcev! Sama sebi sem dovolj, dokler si ti z mano. Stran naj gre, ta skot nemarni!

Se presede.

ČARNA MARLENE (*na drugem stolu*): Kako hitro rasteš, moj otrok. Pridi, ti bom sešila novo oblekico ... Oh, ni več časa ... – Dragi gostje, kako vesela sem, da ste prišli na mojo poslovilno zabavo ... Kar naprej, kar naprej ... Pozdravi, Čarna. – Cela punca je že, kajne? – Danes se bomo imeli lepo. Dragi prijatelji, še enkrat in poslednjič, za spomin na vse lepe trenutke, ki smo jih užili skupaj. Ni jih bilo malo, hvala bogu, nimamo se kaj pritoževati. Bili so ..., bil je to glamurozen čas ... in v tem razkošju želim oditi, dragi moji – vsi, ki vas imam tako zelo rada! Plešimo, pojmo in se veselimo! Naj teče konjak v potokih, naj se šibijo mize od jedače, ki nam jo bodo vsak hip prinesli iz kitajske restavracije tu zraven! – Naj živijo berlinske svečenice! Naj živi spomin nanje in naj se slišijo priprošnje vernikov! – Noč teče, dragi moji, in vsak hip bo 12.15 ... Na zdravje! Na pogum! Na iznajdljivost, na tveganje in na prešernost! Ole! – Gremo! Kje je moja draga hči! Pridi bliže, ljubica! Danes bo ta čudežni otrok prvič nastopil pred publiko in igral bo svoji ljubi mami v slovo. Kako sem ponosna! Komaj zdaj razumem sanje, ki sem jih sanjala v noči njenega spočetja – k meni je prišel angel in spregovoril: “Ne boj se, Lili Marlene! Rodila boš hčerko, ki ji daj ime Čarna. Ona bo velika in ves svet se bo veselil njenega glasu.” – In res, še preden je znala reč “mama”, je že vlekla z lokom po violini! – Pa kaj toliko govorim, saj niste prišli poslušat mene ... – En aplavz prosim za Čarno Marlene, hčerko ljubke Lili Marlene, ki danes odhaja!

Vstane, obstoji.

V roke vzame violino, dvigne jo do brade, na strune položi lok, vendar ga ne more in ne more povleči. Muči se, na čelo ji stopajo potne srage, njene ustnice so čisto brez krvi, toda iz violine ne izvabi niti najubornejšega tona ...

Nenadoma spusti violino in lok na tla in se postavi, kot da bo zapela.

Luč, v prostor vstopi Tine Kojč.

TINE KOJČ: Čarna?!

ČARNA MARLENE: Joj, Kojč!!!!

TINE KOJČ: Kaj pa ti tu?

ČARNA MARLENE (*se pretegne, vzame v roke violino in divje zaigra nanjo nekaj taktov*): Tine!!! Benti, Tine!!! Terapiram se, a ne vidiš? Bila sem tik pred razrešitvijo ...!

TINE KOJČ: Ti kar razrešuj, jaz vzamem samo eno mapo... (*Odide v ordinacijo.*)

V okno prileti kamenček.

TINE KOJČ: Lepo špilaj danes.

ČARNA MARLENE: Kojč, ej – če si me že prekinil, potem me, lepo prosim, sterapiraj do konca.

TINE KOJČ: Črna, ena pacientka se mi je najavila za danes zvečer ...

V okno prileti kamenček.

ČARNA MARLENE: Kako, za danes zvečer? Tine, danes zvečer imam koncert.

TINE KOJČ: Vem, saj sem imel v planu ... Ampak mi je uletelo v zadnjem trenutku, sori. Ti razložim jutri, zdaj moram šibat ...

V okno prileti kamenček.

ČARNA MARLENE: Benti, kaj je to?! Tine, danes zvečer je moj prvi koncert pred publiko. Moj popravni izpit.

TINE KOJČ: Črna, ta pacientka je zame ful pomembna ...

ČARNA MARLENE: Tine, danes zvečer je slavnost ob dvajseti obletnici smrti moje mame. Jaz igram in naj bi nekako skušala popraviti, kar sem zaje-bala pred dvajsetimi leti. – Mislim, saj razumeš, saj ne rabim tega pojasnjevati?

V okno prileti kamenček.

ČARNA MARLENE: Pa kaj hudiča...?! (*Odpre okno in pogleda ven.*)
Tine, ena bajsa je spodaj in meče skale v okno?!

TINE KOJČ: Ja, moja pacientka, gospa Berta Ocvirk.

ČARNA MARLENE: Kdo?!

TINE KOJČ: Pred eno uro me je na ulici ustavila tista gospa, ki ji pravijo
Debela Berta. Rekla je, da sem jaz njeno edino upanje ...

ČARNA MARLENE: Tine, tudi meni si ti edino upanje ...

TINE KOJČ: Čarna, saj bo tudi Rudi na koncertu.

ČARNA MARLENE: Tine, ne razumem ... To je moj prvi nastop po ...
drugič, dvajseta obletnica smrti moje mame je; četrtič ... jaz sem mislila,
da si želiš priti na moj koncert. Tako, čisto mimo vseh razlogov, zaradi
mene ali kako naj rečem.

TINE KOJČ: Čarna, saj veš, da si želim. Samo nekaj mi je prišlo vmes.

V okno spet prileti kamenček.

ČARNA MARLENE: Debela Berta. (*Odpre okno in se zadere ven.*) Krava
zašpehana, nehaj, ker ti bom ...!

TINE KOJČ (*jo vleče stran od okna*): Čarna, nova pacientka je zame
kot ... (*Hiti zapirat okno, še prej pogleda ven, pomaha in pošlje Debeli
Berti spodaj poljubček.*)

ČARNA MARLENE: Koliko pa ti plača?

TINE KOJČ: Dovolj, da lahko še mesec dni plačujem najemnino za to
ordinacijo.

ČARNA MARLENE: Če prideš na moj koncert, ti plačam najemnino za
dva meseca.

TINE KOJČ: Čarna ...

ČARNA MARLENE: ... ker če je problem v denarju, potem ...

TINE KOJČ: Čarna, ne seri ...

V okno prileti kamenček.

ČARNA MARLENE (*plane proti oknu*): Jo bom jaz malo sterapirala, ji bom naredila eno instant indijansko terapijo ...

TINE KOJČ (*brani okno*): Bejž stran, Čarna, samo bejž stran! – Čarna, jaz nimam več sredstev za ostat tu v Berlinu.

ČARNA MARLENE: Pa saj ti je Štajner rekel, da bo on kril vse stroške, dokler ti ne zalaufa.

TINE KOJČ: Čarna, jaz nisem več otrok.

ČARNA MARLENE: Samo ne začni zdaj z nekim ponosom in ne vem še čim.

TINE KOJČ: Ne gre za ponos, gre za ... dostojanstvo.

ČARNA MARLENE: Temu se strokovno reče naduvanost, Tine.

TINE KOJČ: Govori, kar hočeš. Vsak zase ve, kar pač ve.

ČARNA MARLENE: Tine, srce mi boš strl, če te ne bo na koncert.

TINE KOJČ: Prosim, lepo te prosim, ne dramatiziraj.

V okno prileti kamenček.

TINE KOJČ: Čarna, pacientka, ki je pripravljena za razrešitev svojih problemov plačat tako veliko denarja, ima gotovo krog finančno približno enako močnih prijateljev – zelo verjetno s podobnimi problemi. Če pomagam njej, to skoraj zagotovo pomeni, da se mi obetajo nove stranke, in to stranke, ki imajo veliko pod palcem. – To pomeni, da si morda lahko uredim situacijo tako, da bom lahko razmišljal tudi o ... bolj privatnih vidikih svojega življenja.

ČARNA MARLENE: Katerih privatnih vidikih svojega življenja, Tine?

TINE KOJČ: O tem ne bi rad govoril vnaprej. Malo sem vraževeren, zdi se mi, kot da bi vsako napovedovanje zagotovo izničilo vsako možnost, da stvari napeljem tako, kot si želim ...

Čarna Marlene odpre mačjo košaro in vzame ven majhno črno muco, zviije se na kavč in jo boža.

TINE KOJČ: Čarna, kolikokrat sem ti že rekel, da mačka ne smeš nosit sem!!!

ČARNA MARLENE: Kolikokrat?

TINE KOJČ: Čarna, številne stranke so alergične na mačke!!!

ČARNA MARLENE: Saj ti nimaš številnih strank. Ti imaš samo Debelo Berto.

TINE KOJČ: Lepo te prosim, ne dramtiziraj zdaj, ker res ni pravi trenutek ...

ČARNA MARLENE: Jaz sem mislila, da sva frenda in da me imaš rad in da boš sigurno tam, ker ...

TINE KOJČ: Tako si zaverovana sama vase, da te je nemogoče prenašat!

ČARNA MARLENE: Ja pol pa pejt nazaj v tisto svojo dolomitsko vukojebino in ti me ne bo več treba prenašat.

V okno prileti kamenček.

Čarna Marlene spusti histeričen krik.

Nekdo prihaja po stopnicah navzgor in na ves glas prepeva Odo radosti.

ČARNA MARLENE: Ubij jo, prosim!

Vstopi Rudi Štajner.

RUDI ŠTAJNER: A! – Kar oba! Sijajno! – Jutri odrinemo.

ČARNA MARLENE: Kam?

RUDI ŠTAJNER: Kdo pa je tista prijazna gospa spodaj? Sem jo povabil gor, pa je rekla, da ne mara hodit po stopnicah.

TINE KOJČ: Kako – jutri?

RUDI ŠTAJNER: Kako – kam? Kako – kako? Na turnejo predavanj Rudi Štajnerja in koncertov mlade obetavne violinistke Čarne Marlene! In na kolektivni remont Tineta Kojča. – Uganita, koga sem srečal!

ČARNA MARLENE: Koga?

RUDI ŠTAJNER: No, uganita. – Nagradna uganka! Tistega, ki ugane, peljem na kremšnito! Okej, zlovoljca, zelo sta dolgočasna. – Čarna, srečal sem kitajca! Tistega dečka, a veš... Ki ga je tvoja mama pred dvajsetimi leti pobrala na železniški postaji, po njeni poslovilni zabavi pa je spet pobegnil na ulico...! Neverjetno, kako se je naredil! Uspelo se mu je postaviti na noge in zdaj je lastnik skoraj vseh evropskih železniških mrež, pod sabo ima verige najprestižnejših hotelov in... Njega čaka še zelo lepa prihodnost. Nas pa z njim, če uspemo ohraniti to navezo. – Danes je prišel na moje predavanje, rekel je, da me je hotel samo pozdraviti, ker je videl plakate, potem pa je ostal debele tri ure... In na koncu mi je s solznimi očmi stiskal roko, se zanimal za naše načrte in spraševal, če nam lahko kako pomaga. – Obljubil mi je, da bo, ko se vrnemo s turneje, za nas najel stadion Aus Anstand v Berlinu, in da moram na vsak način predavat širšim množicam, ne samo akademskim izbrancem. – Spraševal je po tebi, Čarna, in prisegel, da bo danes zvečer prišel na koncert in da ni sile, ki bi ga lahko ustavila. Sicer ima baje nek pomemben nekaj milijonov vreden sestanek, ampak ga bo pač prestavil.

ČARNA MARLENE: A tudi taki fantje še obstajajo?

RUDI ŠTAJNER: Kaj?

ČARNA MARLENE: Tine danes ne pride na moj koncert.

RUDI ŠTAJNER: Kaj?! – Kako ne pride?

ČARNA MARLENE: Ne pride, ker ima novo pacientko.

RUDI ŠTAJNER: Kaj?!

TINE KOJČ: Rudi, dajmo se držat prvega plana.

RUDI ŠTAJNER: Kako prvega plana, po prvem planu bi šli na turnejo šele čez pol leta, pa še to, če ne pride nič vmes! – Otroka! Kaj so zdaj te neumnosti!

ČARNA MARLENE: Tine ne more na moj koncert, ker ima novo stranko – tisto prijazno gospo spodaj, ki noče hodit po stopnicah... In če ga prav razumem, računa na to stranko še vsaj naslednjega pol leta, tako da ne more niti z nama na turnejo. V prvem primeru gre za fleksibilnost, v drugem pa se drži svojega “prvega plana”.

TINE KOJČ: Čarna...

RUDI ŠTAJNER: Tine, ne razumem?! – Saj sem ti rekel, da bom jaz poravnal najemnino...

TINE KOJČ: Grem. Čarna, srečno... (*Odhaja.*)

RUDI ŠTAJNER: Tine, glej... saj se bomo vse pogovorili. Bomo se po koncertu še za pol urice usedli in se pogovorili.

V trenutku, ko Tine odpre vrata, skoči mačka Čarni iz naročja in se zapodi iz sobe.

ČARNA MARLENE: *Krikne.* Vanessamae!!!!

Tine in Rudi debelo gledata in sploh ne dojameta. Čarna stoji na mestu, si puli lase in hysterizira.

ČARNA MARLENE: Vanessamae!!!! Vanessamae!!!! Vanessamae!!!!

TINE KOJČ: Čarna – nehaj! Nehaj! Ne deri se, Čarna!

RUDI ŠTAJNER: Saj ni mogla uit daleč, Čarna nehaj!

TINE KOJČ (*plane k oknu in zakriči*): Gospa Ocvirk! Začenjava! Terapija se začenja – ZDAJ! Ujemite črnega mačka! Sliši na ime Vanessamae! Ujemite ga!!! – Dajmo, stecite za njim! Dajmo, dajmo, kalorije bodo same dol padle... (*Sam zase.*) Baba nora zašpehana!

*Steče iz ordinacije in se še sam zapodi za mačko.
Zatemnitev.*

4. prizor: Čarna Marlene pristane na zaroko s kitajcem

Čarna Marlene, kitajec, slikar, Tine Kojč

*Prestična kitajska restavracija. Čarna Marlene in kitajec po dobri večerji
obsedita in se šalita...*

ČARNA MARLENE: Pa veš, kdo je na Kitajsko prinesel stevio?

KITAJEC: No, kdo?

ČARNA MARLENE: Marco Polo.

KITAJEC: Aha. Tisti, ki nas je naučil kuhat.

*Očitno neka njuna interna šala (vse kaže, da sedita že kar nekaj časa),
ki oba nasmeji.*

ČARNA MARLENE: Stric pravi, da moramo nemudoma na turnejo. Da se
res mudi. Zelo ti je hvaležen za ... kako naj rečem, neke vrste sponzorstvo ...

KITAJEC: Sploh ni omembe vredno. Prej mi nisi do konca povedala vaše
štorije ...

ČARNA MARLENE: Saj ni nobena štorija. – Stric je pač vse izračunal in
v komorah njegovega laboratorija je tudi vse štimalo ... Šlo naj bi nekako
tako: Ko verniki zaužijejo hostije resnice – nekvašen kruh, pomočen v po-
seben izolant ambrozije –, spoznajo, da so vsi skupaj eno telo in ena kri
in da kadar delajo bližnjemu slabo, škodijo sami sebi. Ampak ambrozija
jih v tem stanju ne zadrži več kot deset minut, poleg tega pa deluje, kako
naj rečem, bolj površinsko, ne gre dovolj v globino, in tukaj nastopim jaz:
napadem jih s svojo violino, in ko me slišijo igrat, jim vzame sapo, in ko
so brez sape, vskoči naš hišnik, naredi totalni remont kolektivne zavesti,
podzavesti, nadzavesti in medzavesti, na hitro jim vstavi še en tak micen
vstavek, zaradi katerega po tem posegu vedno postavljajo skupno dobro
pred lastne cilje – in če to uspe, so itak pečeni za zmeraj ... Navadno sami
vprašajo za smer in odbrcajo v dobo La Sieste.

KITAJEC: La Sieste?

ČARNA MARLENE: Paradigmo gomolja, dobo La Sieste, kot hočeš. – Kjer je poudarek na bivanju, na sami biti, na tubiti – saj jaz tega v resnici sploh ne razumem, meni je bit, nebit, tubit vse isti bivolt... V bistvu si predstavljam kot kak raj na zemlji, bratje in sestre, flower power in to.

KITAJEC: Brez vsakega napredka in razvoja?

ČARNA MARLENE: Ja, v tem smislu. Počivanje, zbiranje energije...

KITAJEC: ... stagniranje...

ČARNA MARLENE: Ma ne. Saj to Rudi ves čas predava. Stanje gomolja ni stagniranje, ampak akumuliranje empatije za neke druge čase. Lej, jaz v bistvu pojma nimam, jaz odšpilam svoje in to je to. – Mislim, vsaj hipoteza je taka: stvari naj bi se odvijale po korakih, kot sem ti jih naštela... Ko jih bo v dobi La Sieste ena kritična masa, recimo okoli 12.000, pa se bodo vsi ostali itak zvrnili not po nekem avtomatizmu, ki se mu reče... (*se zaman skuša spomniti strokovnega izraza*)... nekaj po latinsko. – Kuočere, se mi zdi.

KITAJEC: V čem je point tega... kuočereja?

ČARNA MARLENE: Rudi pravi, da se enostavno moramo formatirat in se ponastavit na nek optimalen način. Ker brez tega bomo pregoreli, baje nam odpoveduje že ful enih sistemov, neodzivni postajamo... Pa saj ti pravim, jaz koncepta zadaj sploh ne kužim in mi je zanj, po pravici povedano, čisto vseeno. Mi je pa z njima cel žur... Pa še zanima me, če mi bo res uspelo kdaj odšpilat pred publiko. Nekako se mi zdi, da sem mami to skoraj dolžna.

KITAJEC: Bo. Samo zaupaj vase.

ČARNA MARLENE: Ja, ampak prav dobro pa glede na današnjo reprizo poraza tudi ne kaže, ne? Če me je danes od kod gledala, moja ljuba mami, potem definitivno ni bila prav posebej ponosna name...

KITAJEC: Očitno še ni čas. Črna, vsak ima svoje probleme. Vsak nosi svoj križ, kot rečete pri vas... Jaz recimo... nikoli nisem postal eden od

vas. Kar koli sem delal, nikoli me niste zares sprejeli kot sebi enakega. Vedno ostajam nekako – out ...

Čarna ga nenadoma, v trenutku, ko se ji najbolj razkriva, neha poslušati in se zastrmi skozi okno. Na drugi strani je Tine Kojč, ki pritiska nos na šipo in gleda v restavracijo. Kitajec sledi njenemu pogledu.

KITAJEC (*vstane*): Prekleti klošarji, nikjer več ni miru pred njimi. – Bom takoj uredil. Oprosti.

ČARNA MARLENE: Ne, ne ... pusti ga.

KITAJEC (*sede in se ozira za šefom strežbe*): Šef!

ČARNA MARLENE: Pusti; ni vredno. Imela bi občutek krivde ... Saj bo šel sam ... – Povej mi raje, kako si pa ti? Že cel večer govoriva samo o meni ... Rudi mi je povedal, da si izjemno uspešen ...

KITAJEC (*skromno*): Uspeh je relativen pojem ... Mogoče sem se preprosto naučil iz vsake situacije iztisnit največ, kar je bilo v določenem trenutku mogoče.

ČARNA MARLENE: Zelo te občudujem. Nič ti ni bilo podarjeno ... In res, hvala ti za danes.

KITAJEC: Malenkost. (*Jo nežno poboža po roki in potem pusti svojo dlan na njeni.*) Čarna, glej ... (*Na mizo postavi škatlico z zaročnim prstanom.*)

ČARNA MARLENE: Kaj je to?

KITAJEC: To je resna ponudba.

ČARNA MARLENE (*plane v histeričen smeh*): Imaš ti zaročni prstan vedno s seboj? Za vsak slučaj? ...

KITAJEC: Prosim te, da razmisliš.

ČARNA MARLENE: A te razumem prav? Ti me snubiš?

KITAJEC: Čarna, prvi dan, ko si se pred osmimi meseci vrnila v Berlin, sem vedel, da si nazaj.

ČARNA MARLENE: Opa. Zdaj bo sledila ljubezenska izpoved.

KITAJEC: Poznam vsak tvoj korak in vsa tvoja hrepenenja ... In mislim, da ti lahko veliko ponudim ...

ČARNA MARLENE: Trapec ... In potem bova vsak dan jedla v kakih kitajskih pajzlih ...?

KITAJEC: Glej, Čarna ... Lahko bi se na poročnem potovanju ustavila na Pandurjevi predpremieri v milanski Scali.

ČARNA MARLENE: Kaj si rekel, da pripravlja?

KITAJEC: Matjaža Pandurja. Svoj zadnji projekt. Tako vsaj pravi ...

ČARNA MARLENE: Ja, ja – kaj pa?

KITAJEC: Njegov novi projekt nosi naslov Matjaž Pandur.

ČARNA MARLENE (*zaploska*): Super! Matjaž Pandur v režiji Matjaža Pandurja!

KITAJEC: In produkciji Panduras Teatrusa.

ČARNA MARLENE: In datum predpremiere bi bil pripravljen prilagodit najinemu postanku v Milanu?

KITAJEC: Prepričan sem, da bo to uslugo staremu prijatelju z veseljem naredil. Moje poročno darilo tebi pa bo potovanje s Titanikom.

ČARNA MARLENE: Joj, ne, ladij pa ne maram. Grozno me je strah, da bi ladja se potopila ...

KITAJEC: Čarna, Titanik je najbolj varna ladja, kar jih je bilo kdaj zgrajenih ...

ČARNA MARLENE: Jaz o tem ne bi bila tako prepričana.

KITAJEC: S čim bi te lahko pridobil zase?

ČARNA MARLENE: To je dobro vprašanje. Kompleksno.

*Se zagleda skozi okno Tinetu Kojču naravnost v oči.
Tinetu izpod zaprte jakne na plan pokuka mala črna muca.*

ČARNA MARLENE: Vanessamae!

KITAJEC: Pa to ni res! (*Spet vstaja od mize.*) Na koncu se bova od njega še česa nalezla!

ČARNA MARLENE: Mojo mucu ima!

KITAJEC: A še to?!

ČARNA MARLENE: Danes popoldne mi je ušla, pa je stekel za njo, ker ve, kako zelo jo imam rada ...

KITAJEC: Ga poznaš?

ČARNA MARLENE: Ja ... Skupaj sva rasla ... V bistvu je on na nek način tudi varovanec mojega strica.

KITAJEC: A ja?!

ČARNA MARLENE: Ja, a ti Rudi tega ni omenil? Tineta je pobral še pred mano. Pa saj si že slišal zanj, on je tisti, ki se ukvarja z berlinskimi bajsami. Kojč, Tine Kojč.

KITAJEC: On?! Bi rada, da ga povabim k mizi?

ČARNA MARLENE: Kaj pa vem. Smili se mi. Najbrž je lačen in niti za zenf nima.

KITAJEC: Ni problema.

Stopi ven in se čez hip vrne z do kože premočenim Tinetom, ki mu v naročju prede mala črna muca in greje sebe in njega. Tine je – nekako čuden.

KITAJEC: ... šele zdaj mi je omenila, da se poznata. Sicer bi vas že prej povabil k mizi. – Kaj boste pili, vroč čaj najbrž? Rožni, eliksir, indijansko poletje, piña colada, črna pomaranča, turški – to bo najbrž kava, limeta, mandljev piškotek, cloud catcher, breskev, melona, aida, melona ...

TINE KOJČ: Vroč o vodo bi.

Kitajec odide in se čez hip vrne z vročo vodo.

ČARNA MARLENE (*komentira*): Orto fensi kitajska restavracija “Po-strezi si sam”.

Kitajec v zadregi hlapčiča z riževega polja.

ČARNA MARLENE: No, saj ni važno, ne? Dobro je znat čim več stva-ri ... Kar usedi se. Sicer bi si šel Tine po vročo vodo lahko tudi sam, magari na stranišče ...

KITAJEC: Na stranišču ni tople vode.

ČARNA MARLENE: A stranišča tudi obvladaš?

Kitajec v zadregi hlapčiča z riževega polja.

ČARNA MARLENE: Tine, komaj prideš, že smo vsi zamorjeni ... To imamo iz otroštva. Mi trije imamo nekaj skupnega, vsi trije smo sirote. (*Kitajcu:*) Tebe je mama pustila na železniški postaji.

KITAJEC: Ni me pustila, v bistvu je kar par let trdo delala, da je lahko poslala po mene, potem pa ...

ČARNA MARLENE: ... jo je pobrala ptičja gripa. – Saj ni važno, rezul-tat je isti. – Mojo zgodbo poznata, mami ni bilo za vzet premostitvenega kredita, Tinetovi starši pa so umrli med nesrečo v Foxconnu, kjer so delali šestnajst ur na dan, da bi imel njihov fantek za šolsko malico. – Potem ga je posvojil Rudi Štajner, ga angažiral kot grajskega vrtnarja in opazil njegov velik talent za tehniko in psihologijo, poskrbel je za njegovo iz-obrazbo, ga vzel s seboj v Berlin, mu tu odprl ordinacijo; ampak najel je najdražje prostore, ki jih Tine ni mogel plačat kljub vsem težavam gospe Špeh pa gospe Ocvirk pa gospe Šnicl in gospe Kremšnite ... A ne, Tinček, da je bilo tako? – Nikoli si ni privoščil niti trenutka oddiha, ker se mu je zdelo, da če sta bila njegova mama in ata tako pridna, pa ja mora bit še on, ker sicer – zakaj pa sta umrla? Njuno žrtev je treba nekako opravičit ...

KITAJEC: Kaj sta potem pravzaprav vidva drug drugemu, v nekem smislu skoraj sestra in brat?

ČARNA MARLENE: Ja, skoraj duši dvojčici. Ampak to je tisto, kar nas v življenju vedno zjebe. Skoraj.

KITAJEC: Čarna, rad bi vedel, da se slučajno nisem vmešal v kaj ...

ČARNA MARLENE (*se poigrava s škatlico, v kateri je poročni prstan; vzame iz škatlice prstan in si ga natakne na prst*): Tine, kako je pa kaj šlo z Debelo Berto, a je že kaj shujšala?

KITAJEC: Čarna, draga ...

TINE KOJČ: Kaj pa sta vidva drug drugemu?

ČARNA MARLENE: V bistvu ravno pakirava kovčke za poročno potovanje. Vmes bova skočila še na Pandurjevo predpremiero v milansko Scalo ...

TINE KOJČ: To je pa kar precej ... na hitro.

ČARNA MARLENE: V življenju mora bit človek malo fleksibilen ... Ali pa dosleden, kot se pač obrne ... – S Titanikom greva.

TINE KOJČ (*vstaja; še enkrat poboža malo črno mucu, potem jo izroči Čarni*): Potem pa srečno pot, ne bom vaju zadrževal.

KITAJEC: Ne, ne, ne – nič nama niste odveč! Posedite še malo z nama. Kdo ve, kdaj se bomo spet srečali.

TINE KOJČ: Ujet moram vlak za Ljubljano.

ČARNA MARLENE: Odhajaš?!

TINE KOJČ: Ja.

ČARNA MARLENE: Kaj pa – tvoje pacientke?!

TINE KOJČ: Gospe Berti Ocvirk terapija ni bila vseč, preveč je morala tečt, drugih pa, kot veš, nimam. – Pazi na mačko. Če ti še kdaj uide, poglej najprej h kitajskim restavracijam – zgleda, da jo ta vonj po kalčkih in sojini omaki čisto zrajca ... Našel sem jo zadaj pri smeteh, grizla je ostanke pečene race ...

ČARNA MARLENE: Tine ...!

KITAJEC: Srečno potujte. – Kako prijeten mladenič. Morava mu poslat kakšno razglednico ...

Zatemnitev.

DRUGO DEJANJE

1. prizor: Intersiti med sanjami in budnostjo

Kitajka, Tine Kojč, Rudi Štajner na oni strani okna

Kupe mednarodnega vlaka Berlin–Pariz–Ljubljana–Barcelona, Lizbona–Atene–Budimpešta–Carigrad; na stenah reklame, ki vabijo na predpremierno najnovejšega spektakla Matjaža Pandurja Matjaž Pandur v produkciji Panduras Teatrusa. Predpremiéra v milanski Scali ob 12.15. “Kmalu! Ne zamudite! Vstopnice že v predprodaji!”

V kupeju je ljubka mlada Kitajka z drobnimi stopali, bere. Vstopi Tine Kojč.

TINE KOJČ: Dober dan, še prosto?

KITAJKA: Izvolite, izvolite. (*Mu hiti delat prostor in umikat knjige.*) Imamo lep dan, kajne?

Tine Kojč spravi svojo prtljago v kupe, se sezuje, zlekne na sedež, si odpne vrhnji gumb na srajci in molči.

KITAJKA: Kam pa potujete?

TINE KOJČ (*ker se mu res ne ljubi*): V Švico.

KITAJKA: A v Šivco? Imate pa zelo slovansko melodijo za Švico ...

TINE KOJČ: V prekmurske Dolomite grem.

KITAJKA: Aaaaa. Potem pa imava skupno pot.

TINE KOJČ (*pokima in zapre oči*): Rad bi malo zadremal.

Nenadoma zahrešči radio, Tineta Kojča vrže pokonci, kot bi ga pičila osa. Skušá radio utišati.

KITAJKA: Ne bo šlo. Sem že jaz poskusila. Nekaj je pokvarjeno. Najbolje, da vprašava sprevodnika, ko pride. Jaz pa pri tem hreščanju ne bi mogla spati. Nikoli. Pa če bi bila še tako utrujena. Potem pa pač raje berem in se sproti še kaj naučim.

Vlak spelje s postaje, radio zahrešči.

Vlak drvi na relaciji Berlin–Pariz–Ljubljana–Barcelona, Lizbona–Atene–Budimpešta–Carigrad. Tako se vsaj zdi.

TINE KOJČ: A imate mogoče uro?

KITAJKA: 12.15.

TINE KOJČ: Kdaj pa pridemo?

KITAJKA: 12.15. Za vse postaje piše 12.15.

TINE KOJČ: Je treba kaj presedat?

Kitajka skomigne.

Tine Kojč pada v nemiren sen.

Na zunanji strani okna se pojavi senca bližajočega se Rudija Štajnerja. Kitajka jo opazi in zdi se, da je ni prav nič vesela. Preobleče se v uniformo stewardese.

TINE KOJČ: Rudi? Kam pa ti tečeš?!

RUDI ŠTAJNER (*sam zase*): Trimčkam, pizda. – Tine, zbudi se!

TINE KOJČ: Saj sem zbujen!

RUDI ŠTAJNER: Nisi Tine, zbudi se in skoči dol!

TINE KOJČ: Kam dol, Rudi?!

RUDI ŠTAJNER: Nazaj v Berlin moraš.

TINE KOJČ: Zakaj pa?

RUDI ŠTAJNER: Tine, samo še ena puzla nam manjka. Prosim te, zbudi se!

TINE KOJČ: Rudi, jaz ne puzlam ...

RUDI ŠTAJNER: Potem pa skoči dol! Skoči dol, preden bo prepozno.

TINE KOJČ: Za kaj bo prepozno?

RUDI ŠTAJNER: Poglej svoje dlani!

TINE KOJČ: Kaj je to za en Castaneda test?!

RUDI ŠTAJNER: Poglej dlani, sem ti rekel ...

TINE KOJČ (*pogleda svoje dlani*): Izmikajo se mi ...

RUDI ŠTAJNER: Če s pogledom ne moreš fiksirat svojih dlani, pomeni, da spiš!

KITAJKA: Karto prosim.

TINE KOJČ: Takoj, samo malo ... (*Išče po žepih...*) Samo malo, takoj bom ... (*Išče po žepih...*)

KITAJKA (*se mu ljubko nasmehne in izvleče starinski luknjač za karte*): Lahko narediva tudi kar virtualno, gospod ...

RUDI ŠTAJNER: Tine, dol pejt, doooool peeeejt ...!

KITAJKA (*mu s starinskim luknjačem poskenira zenice*): Takole, zdaj pa lahko gremo.

RUDI ŠTAJNER: S Čarno je grozno slabo!

KITAJKA: Zdaj bomo šli, gospod. Prosim, da si zapnete pas.

RUDI ŠTAJNER: Zbudi se! Dol pejt. Tine, ne se zajebavat, samo še zadnja puzla nam manjka ...!

KITAJKA: Spraznit moramo peron. Prihaja vlak iz Tokia.

RUDI ŠTAJNER: Čarna ima grozne probleme!!!

TINE KOJČ (*odpre okno in pogleda ven*): Aja? To je pa res presenečenje ... Je spet ne tretirajo, kot bi bilo treba?

RUDI ŠTAJNER: Svet jo potrebuje, Tine.

KITAJKA (*ga povleče na sedež in ga skuša pripeti s pasom*): Gospod, vse potnike prosimo, da ...

TINE KOJČ (*se ji iztrga in plane nazaj k oknu*): In od vseh ljudi prav njo, a?

KITAJKA (*ga spet povleče na sedež in ga skuša pripeti s pasom*): Zaradi vaše varnosti, gospod, prihaja vlak iz Tokia in ...

TINE KOJČ (*se ji iztrga in plane nazaj k oknu*): Jaz moram zdaj iti, ker prihaja vlak iz Tokia.

KITAJKA: Če se ne umaknemo, gospod, bo katastrofa.

TINE KOJČ (*Rudiju*): Če se ne umaknemo, bo katastrofa.

RUDI ŠTAJNER: Dol pejt, Tine!

TINE KOJČ (*Kitajki*): Zakaj pa potem še kar stojimo?

KITAJKA: Ročica se je zaskočila. Prosim, pomagajte nam, gospod ...

RUDI ŠTAJNER: Črna je tista puzla in samo ti jo lahko pravilno vstaviš ... Samo ti jo lahko vstaviš v tok zgodovine tako, kot je treba, in svet bo rešen ...

TINE KOJČ: Rudi Štajner, rad te imam, ampak se ne puzlam. (*Kitajki.*) Kako vam lahko pomagam?

KITAJKA: Ročico morate spustit ... Sicer bo katastrofa.

TINE KOJČ (*Kitajki*): Kje pa je ta ročica?

RUDI ŠTAJNER: Sem mislil, če bi ti, ki si bolj tehnične narave ...

TINE KOJČ: Bisogna imparare a stare soli ... solo così si può imparare a stare con gli altri ... altrimenti ci stai perché ne hai bisogno...

KITAJKA: Gospod ... zmanjkuje nam časa ...

TINE KOJČ: Kje pa je ta prekleta ročica?

KITAJKA: Gospod, tukaj je ročica. ... (*Dvigne svoje ozko krilo nad popek in mu pokaže svojo malo črno muco.*) Prosim vas, kar pogumno!

TINE KOJČ (*Kitajki*): O!

KITAJKA: Pohitite, ni več časa ...

TINE KOJČ (*Kitajki*): O! O! O!

RUDI ŠTAJNER: Tine, dol stopi, takoj zdaj!

TINE KOJČ (*Kitajki*): Ta tip me grozno dekoncentrira!

Vlak zdrvi v tunel, in ko je spet zunaj, je Tine že v naslednjem vagonu, nad glavo vihti rdečo zastavo s srpom in kladivom ter kot blazen prepeva Naprej zastava slave. Kitajka iz ust piha nesrečo – vagon preplavijo žabe, komarji, kobilice in muhe. Kitajka navija za Tineta Kojča, ki se bori kot lev, s pipsi, biokilom in meditacijo. Ko se izčrpan zruši, Kitajka vso nesrečo posrka nazaj vase.

KITAJKA: Gospod, borili ste se kot lev! – Vi ste naš rešitelj! Zdaj pa hitro – sprostite ročico!

Dvigne krilo visoko nad popek in kaže na svojo malo črno muco.

RUDI ŠTAJNER (*dohiti vagon, v katerega se je premaknil Tine Kojč, trka na okno*): Tine, ne verjemi kitajcem, ker vedno vse zajebajo. Prosim te, stopi z vlaka, preden bo prepozno!

TINE KOJČ: ... Rudi, kaj je že tvoj cilj?

RUDI ŠTAJNER: Prebuditi v vsakem posamezniku čistega, plemenitega, idealnega človeka. Pomagati, da se vsak človek uglesi s svojim ...

TINE KOJČ (*ga prekine*): No, vidiš ... vsak zase že ve. Moj je pa ... sprostiti ročico! Gremo naprej, preden nas ujame hudič!

Vlak zdrvi v tunel, in ko je spet zunaj, je Tine že v naslednjem vagonu, nad glavo vihti rdečo zastavo s srpom in kladivom ter kot blazen prepeva Naprej zastava slave. Kitajka piha iz ust novo nesrečo, njen dih je poln gob in trosov, gliv in divjih krav, prašičev ter raznoraznih obolelih ptičev, ki padajo od vsepovsod. – Tine seže v žep, izvleče iz njega vžigalice, Kitajka mu vrže kantico z bencinom, Tine jo ulovi, odpre, zariše s tekočino krog okoli sebe, vzame iz žepa vžigalico, jo prižge in odvrže ...

KITAJKA: Gospod, vi ste naš rešitelj! Zdaj pa hitro – sprostite ročico! (*Dvigne krilo visoko nad popek in kaže na svojo malo črno muco.*) Hitro, hitro, hitro, vlak iz Tokia bo vsak čas tu, nesreči se skoraj ne moremo več izogniti, čas se odšteva: deset, devet ... (*Kaže obupana na svojo malo črno muco.*)

TINE KOJČ (*zatuli*): Kje so nove preizkušnje?!

Rudi Štajner dohiti vagon, v katerega se je premaknil Tine Kojč, trka na okno, nekaj kriči, vendar ga ne slišimo, ker je od kričanja že čisto brez glasu.

TINE KOJČ (*tuli*): Ne bom zapustil ladje, saj nisem kapitan ...!

Vlak spet zdrvi v tunel. Ko pride vlak iz tunela, se Tine Kojč namesto v naslednjem vagonu, polnem novih izživov, znajde na koncu zadnjega vagona, odpre vrata in stopi v prazno.

RUDI ŠTAJNER: Kojč, dooooo se spusti! Dol stopi!

TINE KOJČ (*teče po zraku kot v risanki*): Ne morem. Padel bom!

RUDI ŠTAJNER: Saj ni zares! To je samo generalka Matjaža Pandurja. Doooo stopi!

TINE KOJČ (*teče po zraku*): Ne morem, padel bom pod kolesa!

RUDI ŠTAJNER: Kar spusti se, te bom jaz prestregel! Zaupaj mi!

Odprejo se vrata vagona in Kitajka v uniformi stevardese se zelo prestraši, ko zagleda prazni tek Tineta Kojča v zraku.

KITAJKA: Pridi nazaj!

TINE KOJČ: Takoj!

RUDI ŠTAJNER: Ne!!! Ne nazaj!

TINE KOJČ: Rudi, moram, če ne bom padel!

RUDI ŠTAJNER: Misli na Čarno! Misli na svet!

TINE KOJČ: Saj mislim!

KITAJKA (*dvigne krilo visoko nad popek in pokaže Tinetu svojo muco*):
Sprosti ročico! Sprosti ročico! Sprosti ročico!

TINE KOJČ (*se mu končno posveti*): A tam si, prasička zategnjena!

Tine pogleda dol in dokončno dojame, da nima več tal pod nogami ... V iskanju zadnje rešilne bilke se zapodi v Kitajko in fuka, fuka, fuka, kot bi mu šlo za življenje, fuka, fuka, fuka, kot da bo s tem rešil svet, fuka, fuka, fuka, kot da je pravi dec, fuka, fuka, fuka, dokler ne zadene ob ročico, in ročica se ob njegovih besnih, silovitih sunkih razmaje in končno sprosti, Kitajka zatuli od naslade, Tineta Kojča pa razpara blisk; vlak končno sprosti vso svojo tako dolgo zadrževano ihto, plane s postaje in zdrvi v smeri Berlin–Pariz–Ljubljana–Barcelona, Lizbona–Atene–Budimpešta–Carigrad, Tineta Kojča pa zamaje v trenutku, ko misli, da je najhujše že za njim; omahne v globino in sliši se samo še dolg, dolg pljusk – kot bi se v Pacifik zrušil Titanik, potem pa ga zagrne tema.

Tine lebdi v Pacifiku.

Tema.

Čez deset let. – Spet luč. Grajska konjušnica v prekmurskih Dolomitih. Rudi Štajner drži v naročju (kompozicija pietà) Tineta Kojča, oba sta premočena do kože, kot bi ju pravkar potegnili iz vode; Rudi Štajner tleska Tineta Kojča po licih, Tine Kojč počasi prihaja k sebi.

TINE KOJČ: Kje pa sem?

RUDI ŠTAJNER: Doma, doma, ljubo doma, kdor ga še ima. – Dajmo, spravi se k sebi, preden pride ...

TINE KOJČ: Kdo?

RUDI ŠTAJNER: Čarna z možem je na obisku ... Šla je jahat, ampak mislim, da bo vsak hip nazaj.

TINE KOJČ (*nenadoma popolnoma buden*): Kdo?!

RUDI ŠTAJNER: Ej – izi, počasi, da ti kaka žilica v glavi ne počí ...

TINE KOJČ: Kaj delam pa jaz tu?

RUDI ŠTAJNER: “Hvala, dragi Rudi, ker si me ujel, ko sem pijan ko žival padel čez krov Titanika.”

TINE KOJČ (*ne more priti k sebi*): Rudi, nekaj niti mi manjka. Kje sem, kdo sem, kaj se dogaja, katerega smo, koliko je ura ...

RUDI ŠTAJNER: Konjušnica Rudija Štajnerja v prekmurskih Dolomitih, polna prečudovitih konjev ... Ura je devet zjutraj, obeta se lep dan. Grad je poln ljudi, niti ene proste postelje ni več, prišla je smetana z vseh vetrov, da si ogleda največjo evropsko dirko kasačev ...

TINE KOJČ: Rudi, tu nekaj ne štima. – A si spet pozabil navit uro?

RUDI ŠTAJNER (*pogleda na svojo uro*): Ups, pa res.

TINE KOJČ (*sitno*): Daj sem.

RUDI ŠTAJNER: Ampak saj je tudi tako v redu ...

TINE KOJČ: Daj sem, ti stavec dementni! Ne moremo delovat iz astrala. Daj sem uro, da ti preštimate koordinate na nulto in da vidimo, kje sploh smo. (*Prestavi gumbke in stikala in vzpostavi ničto situacijo. Ozre se okoli sebe ves začuden.*) Kje pa so konji?!

Rudi Štajner je videti strašno nesrečen. Kar na jok mu gre od nelagodja.

TINE KOJČ: Kaj ti pa je?

RUDI ŠTAJNER: Ah nič. V nulti imam sestanek s kitajcem. – Kje so konji, kje so konji?! Vse je šlo hudiču v rit ...! Konjev – ni! Ni jih več.

Šli so, šc, vsi! Vse je šlo! Grad, konji, gobe, vse ... Zaradi tebe, ker nisi hotel dol!

TINE KOJČ: Je, kar je. ...

RUDI ŠTAJNER: V nulti moraš ti prebarvat tribune.

TINE KOJČ: Kaj?! – Daj uro sem, greva nazaj v astral ...

RUDI ŠTAJNER: Barva je tam v boks. Uživaj.

Zatemnitev.

2. prizor: Kitajec pokupi certifikate, Tine pa zgrabi mačko za vrat Čarna Marlene, Tine Kojč, Rudi Štajner.

Grajska konjušnica. Od zunaj prihajajo zvoki razposajenega žežnjanja grajskih gostov, ki rojijo vse naokoli. – V boks, skrita pred pogledi, Čarna, 37 let, zdaj zelo debela, vsaj 50 kilogramov pretežka. Sedi na tleh, ob njej zaboj, poln pahljač, dve, tri ležijo pred njo, zraven čopiči, barve. – Čarna ima v eni roki čopič, v drugi pa zlatovrvični telefon na plastične lončke. Na pahljačo slika nasmejan obraz Matjaža Pandurja in za sogovornikom – mamo –, s katerim je ravno sredi pogovora, ponavlja nežen napev ...

ČARNA MARLENE: ... zelo malo se spomnim vsega. Vem, da si mi rekla, da bom razumela, ko bom enkrat sama tvojih let, ampak po pravici povedano, ne razumem. /.../ Ja, prav si slišala. S kitajcem. /.../ Niti ne. /.../ Ne, nikoli pretirano, mogoče sem v enem trenutku imela občutek, da je nekdo, ki bi me pa morda lahko imel tudi malo, kako naj rečem, nenamensko rad ... Tudi brez tega, da perfektno igram na violino, in tudi če v življenju nikoli več ne naredim čisto ničesar pametnega ... /.../ Ne vem, tak občutek sem imela, mogoče sem ga samo hotela imet, saj ne vem. /.../ Ja, zelo. Nikoli si ne bi mislila, da se človek lahko tako zelo, zelo zmoti. /.../ Ne jokati, mamica ... Zelo sem vesela, da te slišim ... /.../ Ne joči, saj sem velika punca. Saj bo že ... /.../ Ja, ne vem, kaj naj rečem ... Baje sem bila pri sedemnajstih zelo lepa. /.../ Tudi kasneje, tudi še pri sedemindvajsetih /.../ Ne, mislim, da nisem več tako zelo, zelo ...

Malo sem se zredila. /.../ Petdeset plus, petdeset preveč. /.../ Ne vem. Bo že. /.../ Ne, mamica, ne joči. Vse bo v redu z mano. – A bi mi zapela še enkrat tisto pesmico? /.../ (*Mama poje, Čarna mrmra z njo...*)

Mimo s praznimi slikarskimi kanglicami prižvižga Tine Kojč. Čarne ne opazi, gre mimo boksa, v katerem se Čarna pogovarja z mamo. Njegov mimohod Čarni prekine zvezo.

ČARNA MARLENE: Halo! Mama! Mamica...?

Tine Kojč se vrne.

TINE KOJČ: Prosim? A kličete mene?

ČARNA MARLENE: Pa dajte malo pazit, kako hodite mimo, hudič, prekinili ste mi zvezo, a vi sploh veste, koliko časa sem čakala na to zvezo...?! – Tine? Tine Kojč?! Tine! – Uf, kakšno presenečenje! Tine! Ne morem verjet...

Tine jo nejeverno gleda in zdi se, da je ne prepozna.

ČARNA MARLENE: Tine, Tine, Tine!!!

Mu skoči v objem. Tine ne ve, kam z rokami, in čisto nič mu ni prijetno, ko ga naskakuje ta gmota sala.

TINE KOJČ: Gospa?! Mogoče ste me s kom zamenjali? Jaz sem tu samo priložnostni fizičar...

ČARNA MARLENE: Tine, nehaj me hecat... Kako sem vesela, da te vidim! Koliko let, deset? Pa ti ni Rudi nič povedal, da sva na gradu? Saj moj mož je že kar lep čas tu, ampak seveda, sem v hlev nič ne pride, pa se verjetno nista srečala...

Tinetu ni niti približno jasno, s kom se pogovarja.

ČARNA MARLENE: Tine, ne morem verjet... Rudi mi je ves čas govoril, da imaš prakso v Ljubljani, da zdaj terapiraš pse bogatih debelih Ljubljančank. (*Se nenadoma zave svojega stasa.*) Tine, me res ne prepoznaš? – Čarna. Čarna Marlene.

TINE KOJČ: Čarna?!

ČARNA MARLENE: Ja, a me ne prepoznaš več? A sem se tako spremenila?

TINE KOJČ: Kristus, Čarna?!

ČARNA MARLENE (*ji je grozno neprijetno, saj ve, zakaj je Tine Kojč ne prepozna*): Ja, malo sem se ... postarala. – Kaj češ, leta tečejo ...

TINE KOJČ: Saj si ko kak sod!

ČARNA MARLENE: Tine ...

TINE KOJČ: Pizda, si se zredila ...

ČARNA MARLENE: Tine ... Sem vesela, da te spet vidim!

TINE KOJČ: Kako si ti debela!

ČARNA MARLENE: Kako si kaj?

TINE KOJČ: Mater, kako si ti debela!

ČARNA MARLENE: No, saj sem te hotela samo na hitro pozdravit. Prejle sem govorila z mamo, Rudi je končno poravnal eno svojo obljubo in mi je naštimal vezo. Ampak je padla dol, ko si ti stopil v hlev ...

TINE KOJČ: Čisto drugačno te imam v spominu.

ČARNA MARLENE: Daj, povej mi ... Kako si ti? Kako gre kaj tvoja praksa v Ljubljani? Res me zanima. Si srečen, si zadovoljen?

TINE KOJČ: Pa kako, da si se tako zapustila?

ČARNA MARLENE: Stranke so?

TINE KOJČ: Ko kaka pujsa si.

V konjušnico pride Rudi Štajner. Zelo, zelo je dobre volje.

RUDI ŠTAJNER: Otroka! Oba tukaj! Sta se že našla?

ČARNA MARLENE: Ja, se že malo pogovarjava. Prav prijetno je ...

TINE KOJČ (*Rudiju*): A si ti vedel, da se je tako razlezla?

RUDI ŠTAJNER: Čudovito novico imam!

Čarna besna steče proč. Tine jo ulovi za nadlaket, Čarna zatuli, kot bi jo močno udaril.

TINE KOJČ: Ops! Saj sem te samo prijel ... A da je špeh tako občutljiv?

Čarna mu primaže eno okoli ušes in steče iz hleva.

RUDI ŠTAJNER: Vidva sta pa res za hece! Po desetih letih še vedno ista pesem. Kar tepla bi se. A mislita, da sta še vedno stara štiri leta?

TINE KOJČ: Zakaj je pa tako skočila, ko sem jo prijel za nadlaket?

RUDI ŠTAJNER: Tine, podpisali so mi!

TINE KOJČ: Kdo?

RUDI ŠTAJNER: Vsi, vsi po spisku. Imam 12.000 podpisov, razdelil sem jim certifikate, čisto vsak je bil pripravljen vložiti v grad en vinar, en krajcar in en groš. In nabralo se je dovolj denarja, da sem Kitajcu poplačal dolg, bil je rumen od jeze, in še zrealiziral bom lahko labirinte smisla ... Če jaz nisem genialen!

TINE KOJČ: A si jih zadrogiral ali kaj?

RUDI ŠTAJNER: Čisto malo ... dal sem jim en čisto majhen odmerek ambrozijčke. – Daj, poslušaj moj spič, to moraš slišati. Moraš slišati, kaj jih je prepričalo.

TINE KOJČ: Joj, ne ... Kolikor jaz vem, pri tvojih kratkih spičih vsak pade v komo ...

Nenadoma zvok eksplozije. Čarna objokana priteče nazaj.

ČARNA MARLENE: Moj mož je pokupil vse certifikate! In vrgel je laboratorij v luft!

RUDI ŠTAJNER: Kaj?!

ČARNA MARLENE: Ponudil je en vinar več kot ti. In ko je ambrozija popustila, so mu prodali. Rekel je samo: “Kaj ste neumni, pa saj ja veste, da vam wellness smisla v srži ruši poslovni in podjetniški koncept...” In so, kot da bi spregledali, takoj prodali certifikate. Za en vinar več!

TINE KOJČ (*Čarni*): Ti, salo malo, si mu morala pa vse zblebetat, ne?

ČARNA MARLENE: Kaj?!

TINE KOJČ: Kako je Kitajec vedel za učinke ambrozije?

RUDI ŠTAJNER (*miri oba*): Lahko da sem jaz kdaj kaj omenil ...

TINE KOJČ: Ona mu je zblebetala. V svoji karieri še nisem srečal ženske, ki se ji ne bi zdelo nujno, da svojemu možu zblebeta čisto vse, in to ne glede na to, kak idiot je ...

RUDI ŠTAJNER: Kaj če bi se šla vidva tja v kot malo povaljat, da sprostita to napetost? Preden me zruka teh vajinih 520 voltov.

RUDI ŠTAJNER: Da bi se šel valjat s to hruško debeluško? Saj nisem v službi!

ČARNA MARLENE: Tine, kdaj si postal tak cinik?!

TINE KOJČ: Eh, špehek moj ...

ČARNA MARLENE: Kaj sem jaz tebi naredila?!

RUDI ŠTAJNER: No, kot vidim, bo kitajcu uspel še zadnji veliki met, da nas dokončno poskrega med seboj. – Če se nočeta it valjat, kar bi bilo bolj koristno, se pa mogoče lahko postrelita? (*Iz desnega žepa potegne eno pištolo in iz levega drugo.*)

ČARNA MARLENE (*pobaše obe pištoli, eno vtakne v levi, drugo v desni žep*): Ne me prosim spravljat v skušnjava, ker trenutno res ne garantiram zase!

TINE KOJČ: Lej jo, požrešnico! Kar obe pištoli je pobasala! Ker ona mora vedno vzeti še repete! A ne bi mogoče malo delila z mano ...?

ČARNA MARLENE: Kar otresaj svoj umazani gobec in boš kmalu dobil dva metka v glavo.

RUDI ŠTAJNER: Jaz bi rad še nekaj povedal. – A lahko?

Čarna Marlene in Tine Kojč se užaljena kujata.

RUDI ŠTAJNER: No, me veseli, da lahko končno pridem do besede, ker sem se že bal, da si jo bom mogel kar na silo vzeti.

TINE KOJČ (*Čarni*): Tepe te, a ne?

ČARNA MARLENE: Pa kaj pizda to tebe briga?!

TINE KOJČ: Saj sem vedel. Garba jo ko svinjo.

ČARNA MARLENE: Nihče nikogar ne mlati, nehaj ...

TINE KOJČ: A si upaš zavihat rokav do ramena?

ČARNA MARLENE: Ne dotikaj se me ...

TINE KOJČ (*jo prekine; spakljivo*): “Ne dotikaj se me, ker sem vsa v modricah!”

Čarna ga počti. Tine končno za kratek čas ostane brez besed.

RUDI ŠTAJNER: Zdaj, ko imata kratko pavzo, bi rad nekaj hitro povedal ...

TINE KOJČ: Čarna, jaz ga bom ubil. Ubil ga bom, prisežem ... (*Hoče oditi, da bi ubil kitajca.*)

ČARNA MARLENE (*ga ustavi, vsa obupana*): Tine, prosim ne!

TINE KOJČ: Sem ga hotel že takrat, pred desetimi leti, ampak sem bil tudi sam še naiven in sem mislil, da se bo že kako rešilo ... In se je, vidiš,

kako. Moja punca je pridelala 50 kilogramov viška, njen mož pa jo dnevno tako garba, da se je sploh ne smem več dotaknit.

ČARNA MARLENE: Nikoli nisem bila tvoja punca.

TINE KOJČ: Upam, da ti je končno žal zaradi tega.

ČARNA MARLENE: Oprosti, Tine, nikoli me nisi vprašal, če bi bila tvoja punca.

TINE KOJČ: Pa dobro, a rabiš ti vse črno na belem? A bi ti mogel narisat?

ČARNA MARLENE: Ne. Samo povedat. Bi bilo dost, če bi mi povedal.

TINE KOJČ: Ne štekam te. – Daj mi eno pištolo.

RUDI ŠTAJNER: Jaz bi rad samo rekel ...

TINE KOJČ: Prihrani za potem, ko se vrnem. Takrat bom rabil, da mi kdo kaj reče ...

RUDI ŠTAJNER: Samo da imamo jasno predstavo: ambrozija ni problem.

TINE KOJČ: Pa to ni res! Ta pa še vedno o ambroziji ...

RUDI ŠTAJNER: Nekaj malega sem jo konzerviral po tistem, ko sem s pomočjo svoje magične kocke uspel zaznat neke čudne indice, ki so kazali v smeri, da se lahko zgodi, kar se je pač zgodilo danes.

TINE KOJČ: Predvidel si, da ti bo kitajec vrgel lab v zrak?!

RUDI ŠTAJNER: Nekaj malega sem predvidel, ja ... Pošknil sem v svojo kockico in ... no, saj ni stoprocentno zanesljiva, ampak v tem primeru se je kar izkazala. – Zakaj pa misliš, da si cel teden farbal hipodrom?

TINE KOJČ: Ne mi rečt, stari ...

RUDI ŠTAJNER: Fizika. To je samo fizika.

ČARNA MARLENE: Če bi vidva malo nehala govorit v šifrah?!

RUDI ŠTAJNER: V barvo, s katero je Tine malal hipodrom, sem vmešal koncentrirano ambrozijo, poseben izvleček, in ko bodo riti 12.000-glave množice začele to zmes gret, se bo ambrozija dvignila v zrak. Rabili bi še ventilatorje, da ne bi prehitro padla nazaj na tla ...

ČARNA MARLENE: Meni je mož za poročno darilo podaril 12.000 pahljač. – Kasneje sem ugotovila, da je sicer šlo za eno škart robo, ki je ni mogel nikjer prodat, ampak za naše namene bi se jih najbrž dalo uporabiti.

TINE KOJČ: Čarna, tvoj mož je genialec.

ČARNA MARLENE: Jaz sem jih v teh desetih letih vse porisala s smejočo faco Matjaža Pandurja.

TINE KOJČ: Ti si čisto usekana.

ČARNA MARLENE: Pač nisem imela pametnejšega dela, in kot vidiš, čez sedem let vse prav pride ... 1200 na leto. Vsak dan, petek ali svetek, tri ali celo štiri.

TINE KOJČ: Še malo, pa ti bom rekel, da te imam rad ...

ČARNA MARLENE: Ja, ampak kaj nam bo ambrozija v zraku, če jaz ne morem ... igrat?

Mučen premolk.

RUDI ŠTAJNER: Še zadnjič zadenemo ljudi, potem grem jaz v Podbrdo, Čarna v klet, Tine pa ostane, dobrega hišnika se zmeraj rabi.

ČARNA MARLENE: Oprostita – v kakšno klet?!

TINE KOJČ: A ji nisi povedal?

RUDI ŠTAJNER: To bi ji moral mož povedati!

TINE KOJČ: A se z možem nič ne menita?

RUDI ŠTAJNER: Meni je sicer rekel, da ji je povedal ...

ČARNA MARLENE: A vama je šel to pravit ... Kristus!

TINE KOJČ: Čarna, jaz sem pripravljen igrat s tabo.

ČARNA MARLENE: Ni govora!

TINE KOJČ: Res sem pripravljen igrat s tabo.

ČARNA MARLENE: Tine, ti si kreten.

TINE KOJČ: Ja, po moje sem res.

ČARNA MARLENE: Če bi ti meni rekel, da ... ne vem, nekaj ... bi jaz letela na oder poskusit še tretjič in četrtič in petič in ... tristotič, pa tudi če bi me moj soprog vsakič znova zaprl v klet ...

TINE KOJČ: "... ne vem, nekaj ..."

ČARNA MARLENE: Kreten.

TINE KOJČ: Čarna, kaj bi rada, da ti rečem?! Česa ti še nisem izrekel? Daj, napiši mi na papir in bom prebral in bova imela to temo odkljukano enkrat na veke vekov.

RUDI ŠTAJNER: Amen.

ČARNA MARLENE: Brez zveze. Brez zveze. Si že vse zajebal.

TINE KOJČ: Res ti je težko ugodit ...

ČARNA MARLENE: A vidva idiota sploh kaj razumeta?! Meni je čisto vseeno, če grem dol v klet! – Ja, seveda vem, kaj se dogaja dol v kleti, saj nisem glupa! – Od mene ves čas vsi nekaj pričakujete! Že od rojstva! Najprej mama, potem Rudi, potem ti, potem kitajec, potem spet ti, pa spet Rudi, pa spet ti in vmes mama in na koncu spet ti ... Jaz ne morem tako! Jaz sem ves čas pod takim pritiskom ...! Počutim se kot ekonom lonec! Ves čas moram izpolnjevati pričakovanja tega, pa onega, pa tebe, Tine, pa ... Nekdo je enkrat v kavnem zosu videl, da bom jaz rešila svet, in zdaj moram nonstop glumit enega supermena! – Ampak jaz ne morem! Jaz rabim, jaz bi rada, da bi me imel kdo rad samo zato, ker sem, brez vsakega

pametnega razloga, kar tako, tudi kadar zajebem, pa ne zato, da naslednjič ne bom zajebala, ampak tudi, če nikoli več ne bom naredila ničesar prav!

TINE KOJČ: Ja pa saj to bi vsak rad. Samo vitke, lepe in mlade punce imajo pri tem nekaj prednosti... V čem je sploh problem? – Lahko pa igram s tabo. (*Rudiju.*) Jaz samo ne bi rad, da bi šla Čarna dol, v klet. – Pa tudi... po moje je seksi, če se stvari naredijo do konca, tudi ko se več ne “splača”. Tako – da se ohrani smisel. – Aus Anstand.

ČARNA MARLENE: Aus Anstand?

Rudi Štajner se nenadoma malo izgubi...

TINE KOJČ: Aus Anstand.

ČARNA MARLENE: Aus Anstand.

TINE KOJČ: Rudi? – Rudi?! (*Tleska Rudiju pred očmi.*) Rudi! Rudi! Rudi!!!

RUDI ŠTAJNER: *Se zdrami.* Ja! – Kaj? – Aus Anstand! – Saj sem povedal! Mačko bi bilo treba ubiti.

TINE KOJČ: !?!

ČARNA MARLENE (*krikne*): Ne!

RUDI ŠTAJNER: Glej, da ji boš zagotovo sedemkrat zavil vrat!

Mimo pride Vanessamae in se Čarni sedemkrat podrgne ob noge. Tine ji zgrabi in ji zavija vrat: šteje, pa šteje, pa šteje, in naj se še tako trudi, vedno prešteje samo do šest.

3. prizor: Čarna Marlene zapoje

Kitajec, Rudi Štajner, Tine Kojč, Čarna Marlene.

Zvočna pokrajina ogromnega hipodroma pred gradom Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih se šibi od zaupnega kramljanja, osveževanja kontaktnih podatkov, flirtanja, neformalnega sklepanja pomembnih poslov in

stresanja neslanih šal skrbno izbranih gostov – 12.000-glave množice predsednikov, kanclerjev, ministrov, generalov, županov in tenisačic, sopranistk in fuzbalerjev, poslovnežev in mladoletnih prostitutk, trgovcev in naftnih mogotcev, monopolistov nad vodnimi viri, posrednikov, zastopnikov, lobistov, mafijskih botrov in njihovih vdov, lastnikov prometnih omrežij, tenisačic, ruskih balerin in vseh ostalih odločevalcev z najrazličnejših področij, večjih in malo manjših rib –, ki so se zbrali, da bi si ogledali najbolj prestižno evropsko konjsko dirko. Padajo stave, utrjujejo se stare naveze, vzpostavljajo se nova poznanstva in prijateljstva. Na pogled površna družjenja še enkrat krojijo usodo sveta.

Skozi to brenčanje se mukoma prebijajo ter tu in tam izstopijo replike kitajca in Rudija Štajnerja.

Na odru hipodroma se Čarna, odeta v zelo neprivlačno črno debelo bombažno trenirko, ki naj bi zakrila njene v zadnjih desetih letih pride-lane maščobne ovoje, pripravlja na nastop in s hrbtom proti publikli po kretnjah sodeč silovito preigrava neko skladbo, vendar je v tem ogromnem čebelnjaku seveda ne slišimo.

Pred odrom Tine Kojč spravlja v red še zadnje konje.

Pod tribunami Rudi Štajner in kitajec preštevata nerazdeljene pahljače, s katerih se na široko smeji Matjaž Pandur, in preverjata, ali je kdo od eminentnih gostov morda ostal brez drobne pozornosti, s katero se na predlog Rudija Štajnerja predstavlja mladi gostitelj, kitajec, čigar imena si do zdaj ni zapomnil še nihče, še njegova žena ne.

Na zelenici sredi hipodroma podmladek šivilj iz kleti izvaja akrobacije na konjskih hrbtih, ljubke mažoretke zavzeto vrtijo svoje palice, skupina Titovih mladincev pa se v oprijetih rdečih majčkah in tangicah razpostavlja zdaj v peterokrako zvezdo, potem v kladivo in končno še v srp.

KITAJČEV GLAS: Rudi, če mi pomagaš, da na nivoju speljem ta prevzem, sem pripravljen pozabit na vsa najina nesoglasja ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Zakaj pa imaš bel metuljček?

KITAJČEV GLAS: Kako, zakaj?! Rudi, vsi imajo bel metuljček, vsi, vključno s tabo!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Aja, oprosti. Drugi gospodarji, drugi običaji ... No, saj se nočem nič mešat ...

KITAJČEV GLAS (panično, da dela kaj narobe): Kaj je?!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Gostitelj mora imet črn metuljček. Da se ve, kdo je glavni, da pride do r-a-z-l-o-č-k-a!

KITAJČEV GLAS: Fak...! Fak, fak, fak, fak!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: V predalu moje pisalne mize je ene deset črnih. – Če je še nisi skuril, ti kakega rade volje podarim. Jaz jih tako ne bom več potreboval.

KITAJČEV GLAS: Hvala ti, Rudi, tega ti nikoli ne bom pozabil. Takoj se vrnem... (*Steče po črn metuljček.*)

Rudi Štajner po zlatovrvičnem telefonu na plastične lončke pokliče Tineta Kojča.

TINE KOJČ: Jou!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kako?

TINE KOJČ: Gladko ko britev.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: A so te Kitajci učili naših pregovorov?

TINE KOJČ: Naših avstro-ogrskih?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Midva sva pri koncu, še ene tri pahljače in pol so nama ostale, malo bova preverila, če je kdo ostal brez. Čeprav... koncentracija bo v vsakem primeru dovolj visoka, ena pahljača gor ali dol. Dobro se dviga, zrak že kar migeta, delce vidim skoraj s prostim očesom...

Kitajec se vrne.

KITAJČEV GLAS: S kom se pa pogovarjaš?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: S Tinetom. Ti ga dam?

KITAJČEV GLAS: Ne. – A je poštimal konje?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Tine, a si poštimal konje?

TINE KOJČ: Kopitom bom še enkrat zatisnil šraufe, vse ostalo pa je BP.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kopitom bo še enkrat zatisnil šraufe, vse ostalo pa je BP.

KITAJČEV GLAS: Sem razumel, ja. Saj nisem idiot. – Kako zgledam?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kot iz škatlice vzet ... – Ta črni metuljček je prav super ... – Pejt pozdravit Tigerja Woodsa. Mimogrede – brez pahljače je.

KITAJČEV GLAS: Koga?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Marko polo, a si ti mogoče do danes živel v džungli?

KITAJČEV GLAS: No, vsekakor si nikoli ne bi mislil, da je na Zemlji 12.000 vplivnih ljudi in da je treba enkrat na leto povabiti v goste čisto vse ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kdo pretepa Billa Gatesa? – Marija Šarapova? U, kakšen kroše! – Še dobro, da je tip neuničljiv. Njemu daj tri pahljače. Eno še za Jobsa.

KITAJČEV GLAS: Jobs je mrtev.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: To je pa velika škoda. Kaj pa ga je pobralo? – Si že bil pri guvernerju?

KITAJČEV GLAS: Rudi, kaj če bi ti ostal pri meni kot oskrbnik?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ne, jaz grem takoj po dirki v Podbrdo. – Newyorčani so prišli, vidiš?

KITAJČEV GLAS: Kje?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Tam, tam ...

KITAJČEV GLAS: Aha; s kom se pa menijo?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ti si pa res en marko polo. – Carlos Slim.

KITAJČEV GLAS: Kdo?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ojoj.

KITAJČEV GLAS: 12.000 jih je, Rudi!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: O, lej jo, lepoticó... Kako se je pomladila, odkar je vdova... Ko kak sočno zelen jabolček zgleda... Grem jo pozdravit.

KITAJČEV GLAS: Bom šel jaz. – A si prepričan, da vsi vejo, kdo sem? Topoumni zgledajo.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Nihče jih ne plača, da bi zgledali pametni, Dovolj je, da pač... rulajo svet. – J. K. Rowling in Dumbledore.

KITAJČEV GLAS: Kje je mačka, porkafiks?– Si prepričan, da bo to vse skupaj delovalo?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ko kamen kost.

KITAJČEV GLAS: Kaj?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ah saj veš – lokalni pregovori...

KITAJČEV GLAS: Kako mrzka mi je tvoja bankrotnost!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ne. Ne, ne... Joj. Ne moreš tako govorit. To je, kot bi citiral roman...

KITAJČEV GLAS: Saj sem citiral roman. – Ti sploh veš, kako je meni ime?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Vsak človek ima ime...

KITAJČEV GLAS: Povej, če veš...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Peter Klepec nisi, Kralj Matjaž tudi ne. – Marko polo.

KITAJČEV GLAS: Rudi, ne bom se več ponavljal. Samo še enkrat, zadnjič: če me Čarna danes pred 12.000-glavo množico mojih novih prijateljev ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kancler je brez pahljače. Premier tudi. In predsednik. – To ni dobro. Ko sem bil jaz gostitelj ... Pa kako si lahko pozabil ravno na te?! – Vidim še cel kup težkih kalibrov brez pahljače! Ne moreš že prvič tako šlampasto! Ajde, vozi, vozi, miško

KITAJČEV GLAS: Če me Čarna danes pusti na cedilu, potem ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Zunanji minister jo ima, kancler pa je brez. O, madona!!!

KITAJČEV GLAS: Rudi, če Čarna danes popuši, ti bom izrezal štiri ledvice in jih dal na led.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ruby joka, o, kako sranje bomo imeli ...

KITAJČEV GLAS: Čarno pa bom poslal v klet šivat prevleke za japonske avtomobile ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: O štala, zunanji minister in kancler se tepeta za pahljačo ...

KITAJČEV GLAS: Okej, saj že tečem ...

Kitajec steče do kanclerja, mu v kitajščini izreka dobrodošlico in mu v roke tišči pahljačo. Rudi po zlatovrvičnem telefonu na plastične lončke znova pokliče Tineta.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kakšna je koncentracija ambrozije v zraku?

TINE KOJČ: $U_w = 1,6 \text{ W/m}^2 \text{ K}$ in še narašča. – A naš marko polo ni še nič posumil? Meni se zdi, da ljudje že čutijo ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: V trenutku, ko mu bo Bill Gates začel na uho prepevat alelujo, mu bo postalo jasno.

TINE KOJČ: Konji se ohlajajo, vsak čas bodo šli nazaj na off. Pazit moramo, da ne bomo zgubljali časa ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: In Čarna?

TINE KOJČ: Grem zdaj do nje.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Bom prekinil, vrača se ... Nekaj je penast ...

TINE KOJČ: Okej, let's rock 'n' roll ...

Kitajec se vrne do Rudija.

KITAJČEV GLAS: Rudi, konji so šli na off ... S kom si govoril?

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Tine mi je javil, da bo vse okej, naj ne skr-biva zaradi konjev, samo ena varovalka v kolenskem sklepu je šla, ampak v bistvu je vse pripravljeno ...

Brenčanje 12.000-glave množice postaja nekam lirično.

KITAJČEV GLAS: Rudi, nekaj je narobe.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Kaj bi bilo narobe? A si videl Schuma-cherja na rolerjih, ta pa res ne more brez koleščkov! Po moje jih ima pod nogami več kot v glavi ...

KITAJČEV GLAS: Nekaj je v zraku.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: To pa res, ja. – Sreča, sprostitev, priča-kovanje začetka dirke ... In radovednost, kaj bo povedal ta novi.

KITAJČEV GLAS: Ful imam slab filing ... V popku me zbada ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Lej ju, Beckhama in Ronaldota ... Si jima pa naložil pahljač ...

KITAJČEV GLAS: Bill Gates mi je prej na ušesa zapel alelujo.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: O! Kako pa?

KITAJČEV GLAS (*skuša oponašati Billa Gatesa*): Aleluja, aleluja... Steve Jobs in Mark Zuckerberg sta čez pela terco. – Takole ... (*Se trudi z alelujo v dvojni terci.*)

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: A ni Steve umrl? Prej si rekel, da je umrl ...

KITAJČEV GLAS: Saj to! Vse je pomešano ... Rudi, jaz vem, da imaš ti spet prste vmes ...!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Calma, calma. Moja GPS ura kaže, da je vse v nulti, čas, koordinate, nobenih zamikov.

Iz brenčanja 12.000-glave množice se dvigajo prve mantre, vse pogostejši so vzkliki "aleluja", solo in v tercah; slišati je prijazne vzklike "ljuba sestra", "dragi brat" ...

KITAJČEV GLAS: Pizda, Rudi, prevaral si me! Pizda!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: A tako? Ja, kako pa?

KITAJČEV GLAS: Ne vem ... ampak ljudje so – glej to, groza!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Prav fino jih je videt, ne? Končno malo bolj normalni ...

KITAJČEV GLAS: Ambrozijo si jim podtaknil, ne? Ampak kako?! – Pahljače! Pahljače so bile zastrupljene, prepojene ... Nekaj si vtaknil v pahljače! Kakšen pes si, Rudi! – Rekla sva nič nirvane!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: To si ti rekel, jaz sem bil zmeraj za nirvano ...

KITAJČEV GLAS: Poglej jih! Namesto da bi stavili, se držijo za roke!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA (*ves blažen*): Ja, pa res ... Kako lepo! – Mogoče je pa kriv Matjaž Pandur, ki se smehlja s pahljač? Nasmeh je grozno nalezljiv, kot zehanje, uši ali dobrota ...

KITAJČEV GLAS: Kak idiot sem! Kako sem lahko to spregledal?! (*Gre nad Rudija.*) Vrat ti bom zavil, ubil te bom kot psa ... (*Nenadoma ga preblisne zla slutnja.*)

KITAJČEV GLAS: Čarna!

Steče proti odru, da bi preprečil Čarnin nastop, saj iz njenega pripovedovanja ve, kam naj bi po prerokbi pripeljala kombinacija od ambrozije zadetega ljudstva in njenega igranja na violino.

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Pusti Čarno, saj ne bo mogla nastopit, saj veš, da ne more igrat pred publiko ...

KITAJEC (*ki teče proti odru*): Prav imaš, ne bo igrala. V nobenem primeru ne bo igrala. Poskrbel bom, da slučajno ne bi prišlo do kakega čudeža!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Ah ja. – Res ne maram posegat vmes, pa še licence za astrale nimam obnovljene ... (*Od njega šine proti kitajcu rožnat astralni žarek in ga ulovi v astralni mehurček na minus ena.*) Ne mi zamerit, saj je samo ena taka astralna želatina, kmalu boš zunaj ...

KITAJEC: Spusti me, pizda, Rudi!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Takoj zdaj, samo malo potem ... Čez deset minut ...

KITAJEC: Kaj je ta sluz, bljek?!

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: To ni sluz, ti govno eno, to je želatina! Astralni mehurček na minus ena. – Nekoč čez tisoč let, ko naju več ne bo, bodo astralno želatino uporabljali za suhe treninge vrhunskih športnikov. Tako da si lahko kar počaščen, ker imaš priložnost prvi stestirat ... Če ti je, teci, leti, lahko pa tudi probaš plavat ...

KITAJEC: Rudi, ko bom zopet zunaj ... pustil te bom crknit ko psa, brez zobarja, brez lekarne, brez hospica in paliativne oskrbe ...

GLAS RUDIJA ŠTAJNERJA: Joj, ne ubadaj se toliko z mano, res ne ... – Jaz zdaj grem. Dobro zrihtajte. Če me kdo kaj rabi, me dobi pri Muri. Lovil bom ribe..... Spat bom hodil pa v Podbrdo!

Rudi se izklopi. – Nebo nad gradom Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih prekrijejo temni nevihtni oblaki, zabliska se in zagrmi, zrak je naelektren do skrajnosti, vsak čas se bo ulil dež...

Na oder mimo v astral zaželatiniiranega kitajca prižvižga Tine, sleče svoj delavski kombinezon in si nadene rokerska oblačila.

Reflektorji zarišejo en krog za Čarno in enega za Tineta; Tine in Čarna stopita vsak pred svoj mikrofonski zaslon, prižge se zaslon in 12.000-glava množica, ki še vedno zamaknjeno mrmra svoje flower power mantre, se radovedno zazre v njuno smer.

Na vaškem zvoniku odbije 12.15.

Na zaslonu detajla njenih obrazov, Tine pogleduje proti Čarni, Čarnine poteze so napete kot strune, ki jim grozi, da se bodo vsak hip pretrgale ... Tine dvigne violino do brade. Čaka, da bo kretnjo za njim ponovila tudi Čarna.

Čarna kar stoji, stoji, potem pa negotovo in počasi ponovi Tinetov gib; violino dvigne do brade.

Njen izraz na zaslonu je tak, kot bi pričakovala, da ji bo giljotina vsak hip odrobila glavo.

12.000-glava množica čaka.

Tine nasloni brado na violino. Čarna ga posnema.

Tine dvigne lok do strun.

Čarna kar stoji, stoji, stoji kot okamnena.

Čarna debelo požira slino, a je ne more pogoltniti.

Prestrašeno obrne glavo proti Tinetu. Njen pogled je poln obupa. Tinetu je vse jasno, kljub temu ji spodbudno pokima.

Čarna zapre oči in se skuša zbrati. Na čelo ji stopijo potne srage.

Kitajec v svojem astralnem mehurčku iz nekega sosednjega astrala k sebi prikliče cirkularko.

Čarnina desna roka še vedno mrtvo, mrtvo, mrtvo visi ob telesu.

Trenutek predolg končno mine.

Čarnine oči tiho spustijo grenke solze, prsti pa violinski lok. Čarna se zruši, obupana skriva obraz med kolena.

12.000-glava množica nejevoljno vzvalovi. – Ambrozija popušča.

Tine je zelo žalosten.

12.000-glava množica žvižga. – Ambrozija dokončno popusti.

Kitajec, od sramote pepelnato rumen, s cirkularko prežaga astralni mehurček. Požene se do mikrofona in se čez hip božjastno penast v mikrofonski pretvarja, da je vse v redu.

KITAJEC: *Draga publika, dragi prijatelji, dragi naši gostje, zdaj bo pa draka! (Se popravi.) Dirka, dirka. (Ker je njegov astralni mehurček še vedno odprt, iz pekla hitro potegne črnega mačka, a ta zanj ne mara in skoči k Čarni, kitajec ji ga izpuli iz naročja, maček pa protestira in mu skuša izpraskati oči. – Kitajcu ne preostane drugega, kot da mu zavije vrat, potem pa ga vrže kobilu Banana Republiki pod noge. – Panično krikne.) Vse pod*

kontrolo! – Moja soproga je poskrbela za kratek dramski uvod, čudovito uverturo, poslovilno, veste, ker zdaj odhaja v klet, k mojim tetam, materam, sestram in hčerkam, moja družina jo je zelo ljubeznivo sprejela, in kot je v navadi, bo po naši stari družinski tradiciji prišla za šivanko. Smo ali nismo? – Ne slišim vas dobro? – Smo? Tako je! Vsi, ki imate v levem žepu pištolo, v desnem pa orožni list, na moj znak ustrelite v zrak. In vsi, ki imate v desnem žepu pištolo, v levem pa orožni list, na moj znak ustrelite v zrak. In vsi, ki ste brez orožnega lista, ustrelite na moj znak ... Tisti, ki ste brez pištol, pa ... zaploskajte. So konji na svojih mestih? So! Na vse ali nič! Gremo! (*Odšteva:*) Deset, devet, osem, sedem ...

Na pet povleče Čarna iz svojega levega žepa pištolo in kitajca ustreliti v glavo.

In potem povleče pištolo še iz svojega desnega žepa in kitajca ustreliti še enkrat.

Orožnega lista pa tako nima ne za levo ne za desno pištolo.

ČARNA MARLENE (*kot bi se Tinetu hotela opravičiti*): Mačko mi je zadavil.

Tine s kretnjo poprosi množico samo še za hipec potrpljenja in 12.000-glava množica se nerada za spoznanje utiša.

Tine iz žepa vzame nož na vzmet, pritisne gumb in rezilo šine na plan ter se ostro, obetajoče zabliška.

12.000-glava množica, kot bi odrezal, obmolkne in v ta "obmolk" se plazi nenasitna, perverzna sla po krvi.

Tine stopi k Čarni in nož švistne od glave do pet in z njenega telesa spara ohlapno črno trenirko, neprivlačen debel bombaž, in na beli dan prisveti žolta Čarnina mast.

Čarna kar stoji. Pred pogledi 12.000-glave množice; vseh tistih, ki so do zadnjega kotička napolnili hipodrom pri gradu v prekmurskih Dolomitih; stoji, stoji tam, cela debela, in je res zelo debela, in razmišlja, da si pravzaprav nikoli ni mislila, kako veliko sramoto lahko človek prenese.

Tine jo motri, dokler ne locira globoko vsajenega začetka te debele zgodbe: tik pod srcem, malo v levo, je drobna plesniva kremšnitka, spomin na mamó, mamico; in začne Čarno odvijati, plast za plastjo, iz teh njenih žalostno maščobnih ovojev gnojno separacijske anksioznosti; odvíja previdno, kot bi težko ranjenemu ranjencu menjal povoje, in Čarna mu to kar dovoli ...

In se pusti odviti, čisto do konca ...

In ko je enkrat odvita, stoji gola naga golonaga pred 12.000-glavo množico in prav nič je ni sram, smeji se, sladka in zadovoljna, kot bi ji sploh ne šlo za glavo, in prav lepa je, prav čedna, kot bi bila deset let mlajša na primer, ali pa na primer dvajset; Tine zmeče smrdljive mastne povoje v okroglo rdečo škatlo iz tanke pločevine, na kateri se pod božično okrašenim drevescem igrajo ljubko debelolični otroci, in naredi iz škatle iskriv ognjemet, tako iskriv, da župana Beaugencyja skoraj stisne rumena zavist, tako lep, da 12.000-glava množica očarano dahne iskreni "Oooooo"

in potem Tine Čarni znova ponudi v roke violino, znova in znova in znova, kot da bo vedno verjel vanjo, pa čeprav bo zajebala vsakič znova, violino in violinski lok, tozadevno – kar se zaupanja tiče – je bolj trmast kot ona, na kar je pravzaprav ponosen, kaj zato, če je violina razcepljena in najbrž neuporabna, treba je verjeti v ljudi, četudi zajebajo spet in spet in spet, treba je verjeti, sploh v tiste, ki jih ljubimo, ljubimo, ljubimo, ljubimo, violina je violina, in kdor ima voljo, bo igral nanjo, pa če je scepljena ali cela;

Tine ponudi Čarni violino in violinski lok, Čarna ju vzame v roke, violino in violinski lok, ker zaupanja ni za metati proč, pa tudi, kdo ve, mogoče bo pa zdaj vendarle šlo, v četrto gre baje rado. Nasmehne se Tinetu, ki v popku začuti, da ji bo vsemu navkljub ali prav zaradi vsega skupaj zaupal na veke vekov amen, in stegne desno roko po mikrofonu.

Zapre oči in z violino in lokom v levi roki zamrmra napev pesmi Aus Anstand. Njeno mrmranje sede na 12.000-glavo množico.

12.000-glavi množici zastane dih.

Še ura v daljavi, na starem vaškem zvoniku, se ustavi in odbije točno 12.15.

Čarna zapoje.

Daleč, daleč nekje na obzorju, ki prihaja vse bliže in bliže – z vsako pesmijo me je manj, je nekoč zapisal Marko Pavček, ne Marko Polo, ampak Marko Pavček, kar je nekaj čisto drugega –, se zarišejo obrisi za droben mezinec v dobo La Sieste odprtih vrat. Pod oder plane kobila in nestrpno

stresa z glavo, dokler Čarna ne sede na njen hrbet. Črna mačka Vanesamae oživi in se ji z vsemi svojimi sedmimi plus življenji zviije v naročje. Čarna poje, mačka prede, kobila pa počasi stopa v smeri za prst odprtih vrat v dobo La Sieste. – 12.000-glava množica mrmra napev pesmi Aus Anstand, roma za Čarno, kobilo in črno mačko in se pahlja s kitajskimi pahljačami, s katerih se prijazno nasmiha Matjaž Pandur. Hipodrom pred gradom Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih se počasi prazni. V nebo se dvigajo modre Rudikove kocke.

TRETJE DEJANJE

1. prizor: Iskanje ročice drugič

Tine Kojč, Rudi Štajner, kitajec in njegova dva sinka, Kitajka in njen otrok, najprej dojenček, potem majhen kodrast fantek, glas sedemnajstletne Čarne Marlene.

Park pred gradom Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih. Čez grad visi res ogromen plakat Matjaža Pandurja, ki naznanja, da smo tik pred premiero tega velikega gledališkega maga.

Sredi travnika na tleh razgrnjena odeja, na njej Tine Kojč in Rudi Štajner s številnimi čudnimi aparaturami, kontrolnimi ploščami, zasloni, pametnimi tablicami, telefoni ... zelo zatopljena v procese odklapanja ...

TINE KOJČ: ... ne štekam, stari, no ...

RUDI ŠTAJNER: Ni kaj štekat. – Jedrske bom zdaj odklopil, tako ali tako bomo šli na sveče, pa še s tem bo treba šparat ... *(Na kontrolni plošči z nepreštevimi gumbki in stikalci nekaj premakne.)*

TINE KOJČ *(ga popravi)*: Kreten, ne trgovin, jedrske sva rekla!

TINE KOJČ: Pazi, da ne boš prehitro izklopil železnic.

RUDI ŠTAJNER: Internet gre lahko ven, ne?

TINE KOJČ: Sem ga jaz izključil že včeraj. *(Rudi odčitava, preračunava, preverja tudi s svojo Rudikovo kocko in potem v neugleden analogni zvezek odključava po seznamu. Zacinglja telefon, Tine plane.)*

TINE KOJČ: Čarna!

GLAS ČARNE MARLENE: Ej, že tri ure vaju kličem, kaj sta se že odklopila?!

TINE KOJČ: Čarna!!! – Kako je s tabo?

GLAS ČARNE MARLENE: Dobro ... Pa kje sta bila, na vroči liniji?!

TINE KOJČ: Čarna, ful me je skrbelo ... Rudi je prezgodaj izklopil mobilce ...

GLAS ČARNE MARLENE: Na celi črti imate zid, upam, da veste. Sploh ne moremo skož ...

TINE KOJČ: Če ti pravim, da Rudi odklaplja ...

GLAS ČARNE MARLENE: Tu pri nas v Berlinu je cela fešta ... (*Se tako ljubko smeji, da Tineta ob tem obliva kurja polt.*) Ej, ne bosta verjela, še mafija spoštuje La Siesto. Ni ropov, ni umorov, ni posilstev, ništa ...

TINE KOJČ: Čarna, mi smo tu malo ven padli ...

GLAS ČARNE MARLENE: ... džankiji se ne fiksajo, v parkih na travi ležijo vojaki in policaji in se držijo za roke, bankirji se spuščajo po toboganih, vsa davkarija je na vrtiljaku ... Edino res mi ni jasno, od kod ta vaš zid, to nas je malo presenetilo, nismo ga pričakovali in kar naenkrat TRESK z nosom ob steno ... Vse je bilo krvavo. Ampak bo že, bomo ga prebili, če smo zvočnega in svetlobnega, bomo pa še tega vašega mentalnega.

TINE KOJČ: Čarna, tu pri nas smo malo ven padli.

GLAS ČARNE MARLENE: Kako, ven?

TINE KOJČ: Ja ljudstvo je preveč pridno, delavno, tlačani preprosto nočejo odložiti motika in pol so se vrata počasi začela nazaj zapirati ... Rudi je v zadnjem trenutku podstavil nogo, ampak ne vem, koliko časa bo še zdržal, gleženj ima že čisto zatečen ...

GLAS ČARNE MARLENE: Ojoj. In kaj zdaj?

RUDI ŠTAJNER: Nič, nobene spremembe. Kar po planu naprej. Sem vesel, da vam gre tako dobro. Tudi Nemci so se javili iz Aten, vse pod kontrolo, cele dneve plešejo na *Macareno* in mislijo, da je to originalni grški sirtaki ...

GLAS ČARNE MARLENE: Se pravi lahko startamo?

RUDI ŠTAJNER: Ja, javi točen čas, da sinhroniziram še vlak iz Aten. Zid boste prebili samo, če pridete sočasno. – Čarna, kje je zid najbolj tanek?

GLAS ČARNE MARLENE: Tam pri gradu, malo levo, pri kostanju, tam, a več Tine, kjer sva midva lani ... a se spomniš ...

TINE KOJČ: Ja, okej, koordinate so jasne.

RUDI ŠTAJNER: Tine, prosim vzemi kredo in pojdi narisat krog. Moramo to markirat, da nastavim tja trčenje obeh vlakov ...

GLAS ČARNE MARLENE: Tine!

RUDI ŠTAJNER: Je šel markirat, ga pokličem nazaj?

GLAS ČARNE MARLENE: Ja, prosim, daj, samo nekaj bi mu še rada rekla ...

RUDI ŠTAJNER: Tine!

Tine se vrne, vendar zaradi hrupa Ikeinega tovornjaka, ki je pravkar zapeljal pred grad Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih, nekaj časa ne sliši ničesar, kar mu Čarna govori. Iz tovornjaka skoči Kitajka v Ikeinem kombinezonu in pomaha Rudiju. Rudi odide do nje, podpisuje papirje, ureja prevzem, plačuje s kartico, kreditno in še tisto za točke. Ko vse opravita, mu Kitajka odgrne cerado in vidimo, da je tovornjak poln zločljivih ležalnikov. Kitajka in Rudi se nekaj dogovarjata, Kitajka kima, Rudi tudi. – Kitajka vzame iz kabine tovornjaka voziček, ga sestavi in vanj položi otroka, ki ga očitno vozi s seboj. Otrok joče, zato se Kitajka z vozičkom odpravi do prve klopce, sede nanjo in otroka podoji.

TINE KOJČ: Kaj?! Nič te ne slišim, ležalnike so pripeljali!

GLAS ČARNE MARLENE: (*ponovi najbrž že petnajstič*): ... Jaz sem te dni nekoga spoznala ...

Tinetu ta informacija popolnoma vzame dar govora.

GLAS ČARNE MARLENE: Tine?

Tine Kojč molči.

GLAS ČARNE MARLENE: Tine, si še tam?

TINE KOJČ: Ja.

GLAS ČARNE MARLENE: Mislim, lej, se mi je zdelo prav, da ti povem čim prej, a ne ...

Tine Kojč molči.

GLAS ČARNE MARLENE: Tine?!

TINE KOJČ: Ja.

GLAS ČARNE MARLENE: Ful te nekaj slabo slišim, prekleti zid ... Ker midva, ti in jaz ... saj nisva nikoli točno rekla, kaj je z nama, a ne ... Nekaj je bilo najbrž, ampak meni ni bilo nikoli jasno, kako resno je vse skupaj ...

Neki šum na zvezi; zelo verjetno Čarna zdaj nekaj joka ...

GLAS ČARNE MARLENE: ... Tine, pač ... sem srečala nekoga, ki ... je nekako ... bolj artikuliran, kot si bil ti ...

TINE KOJČ: Bolj artikuliran?!

GLAS ČARNE MARLENE: Tine ...

TINE KOJČ: A si rekla: "Bolj artikuliran"?!

GLAS ČARNE MARLENE: Tine, daj, prosim, ne otežuj nama zdaj vsega ...

TINE KOJČ: A sem te prav razumel?

GLAS ČARNE MARLENE: ... ne mi delat tega, ne mi tega delat ...

TINE KOJČ: "Bolj artikuliran, kar se naju tiče"?

GLAS ČARNE MARLENE: Rudi?!

TINE KOJČ: Na, ti ga dam. Jaz moram itak it markirat ...

GLAS ČARNE MARLENE: Tine!

TINE KOJČ: Aja, a še kaj?

GLAS ČARNE MARLENE: Meni ti ful pomeniš... Jaz bi samo rada... Jaz sem samo hotela... Jaz sem ti ves čas govorila, da... Ampak ti nisi nikoli...

TINE KOJČ: Ne seri, Čarna, ne seri.

GLAS ČARNE MARLENE: ... jaz ne vem, kaj naj še rečem...

TINE KOJČ: Pol pa bodi tiho! – Čau...

*Prekine zvezo. Leže na travo in gleda v nebo.
Kitajka položi otroka v voziček in ga uspava z melodičnim glasom.
Dojenček raste v malega kodrastega fantka.
Spet zazvoni zlatovrvični telefon na plastične lončke. Rudi pogleda Tineta,
Tine samo odmaje z glavo in odide do konca izpraznit tovornjak. Rudi
se oglasi.*

RUDI ŠTAJNER: Povej, ljuba!

GLAS ČARNE MARLENE: Nekaj je narobe!

RUDI ŠTAJNER: Ležalniki so tu. Lahko vklopim start? Na 12.15? Malo bi rad vedel, da sinhroniziram vse odklope in sprogramiram na 12.15, saj razumeš?

GLAS ČARNE MARLENE: Rudi, nekaj je narobe, a me ti sploh poslušáš?

RUDI ŠTAJNER: Saj bo vse v redu, vi samo štartajte. Tine je markiral točko, tako da šicajte vanjo, enako bodo naredili Nemci, ki štartajo iz Aten. Ampak morate jo doseč v istem trenutku, sicer ne dam roke v ogenj, da bo zid prebit, in potem... Ne, nočem niti mislit... Potem bi se vrata nazaj zaprla in adijo moje stopalo. – A bi šlo, da malo pohitite, me vrata že pošteno stiskajo, gleženj imam že čisto otečen...

GLAS ČARNE MARLENE: Rudi, a lahko malo utihneš?! – Težavo imamo! Vlak je poln, ljudje so pripravljene, karte so preluknjane, ampak ne spelje, ne premakne se nikamor in ne vemo, zakaj. – A je možno, da je pri tebi kaka napaka?

RUDI ŠTAJNER (*preveri svojo kontrolno ploščo*): Ne, promet je še online in tudi kaže BP tako v Berlinu kot v Atenah.

Kitajka se vrača proti tovornjaku, za roko vodi majhnega, zelo srečnega fantka, ki pred seboj potiska voziček. Ujela je delček pogovora, pristopi in nevsiljivo deli svojo izkušnjo.

KITAJKA: Mogoče pa se je zaskočila ročica.

RUDI ŠTAJNER: Kaj?

KITAJKA: Zelo verjetno se je zaskočila ročica. Ročico morajo poiskati in jo sprostiti.

RUDI ŠTAJNER (*pogleda dečka in ga poboža po glavi*): Vidim, da sta se končno našla.

KITAJKA: Zelo sem srečna. – Hvala vam, gospod. – Je tovornjak prazen? Zdaj bi rada šla, danes me čakajo še štiri fure. Naročila za ležalnike prihajajo od vsepovsod.

RUDI ŠTAJNER: Pohitet morate. Ko bo enkrat odklop prometa ... (*Se zave, da je sredi pogovora s Čarno, in Kitajki samo še pomaha.*) Črna, baje je neka ročica zategnjena, jo morate sprostiti ...

GLAS ČARNE MARLENE: Kakšna ročica?!

RUDI ŠTAJNER: Ne vem, neka ročica je baje nekje.

GLAS ČARNE MARLENE: Ne me jebati, prosim, kaka ročica, Rudi?!

RUDI ŠTAJNER (*zmeden*): Ročica mora biti nekje, kaj jaz vem, kje, a sem jaz kak vlakovni projektant ali kaj?! (*Obupano preklaplja gumbke na svoji kontrolni plošči.*) Čakaj, da ga poskeniram ... Ne najdem nič, Črna.

GLAS ČARNE MARLENE: Okej, bomo skušali najti to jebeno ročico, pa se slišimo ...

Tine, ki je razstavil že skoraj vse ležalnike, stopi zdaj do Rudija, ki od nekje privleče svojo Rudikovo kocko in zre vanjo pod različnimi koti, jo trese in pretresa....

TINE KOJČ: Nezanke? Drobn tisk?

RUDI ŠTAJNER: A probaš bit koristen?

TINE KOJČ: Sem že bil koristen. Sem razložil in postavil skoraj vse ležalnike.

RUDI ŠTAJNER (*natančno motri svojo kocko*): Če ne bodo našli ročice, je morda še ena možnost za scenarij B.

TINE KOJČ: Ojoj. Ojoj. Ojoj.

RUDI ŠTAJNER: Če bi zdaj slučajno prišel mimo en kitajec in bi se prostovoljno vrgel v enega od ležalnikov, potem bi to sprožilo violinski koncert 12.000 Kitajčkov, in to bi bil dovoljšen potisk, da vlaka tako iz Aten kot iz Berlina startata tudi brez ročice.

TINE KOJČ: A to si razbral iz kavne usedline?

RUDI ŠTAJNER (*čisto resno*): Ne, iz moje kocke!

TINE KOJČ: Te napovedi te tvoje kocke ...

RUDI ŠTAJNER: Jaz bom zdaj... šel skuhat ene kamilice! (*Odide v grad.*)

Tik za tem, ko Rudi odide, prinese mimo nekega kitajca. Vprežen je v rikšo, v kateri kraljujeta dva otroka – fantka treh in štirih let, ki po očetu veselo udarjata z bičem in pojeta.

KITAJSKA DEČKA: *Hi, konjiček, hi, konjiček, hi, hi, hi... V dir poženi in me pelji k moji dragi mami, v dir poženi in me pelji k moji dragi mami...*

Tine steče za njimi in jih pripelje nazaj. Objema kitajca čez ramo in dela nadvse razumevajoč obraz.

KITAJEC: ... ne morem več, odkar je šla... Iz pamžev je naredila... poglejte, kaj, potem pa je rekla, da je čisto izgorela.

TINE KOJČ: Vem, vem ... Dečkoma. A vidita te ležalnike tu naokoli – približno milijon jih je. Tam nekje.

KITAJSKA DEČKA: Vidiva.

TINE KOJČ: Tukaj imam dva flomastra. (*Potegne iz žepa en rdeč in en moder flomaster.*) Zdaj bomo žrebali. Tisti, ki dobi rdeči flomaster, bo na ležalnike pisal “Give, what you have!” – Tisti, ki dobi modrega, pa “Take, what you need!” – Desna, leva?

PRVI KITAJSKI DEČEK: Desna!

DRUGI KITAJSKI DEČEK: Desna!

TINE KOJČ: Okej, ti dobiš levega, ti pa desnega. – Tisti, ki popiše več ležalnikov – točkuje pa se tudi pravopis in lepopis – dobi ... (*pogleda naokoli in opazi mačko, ki sedi nekje med travo in se umiva*) ... lahko od danes naprej skrbno skrbi za tisto mačko, ki ji je ime ... (*Malo tuhta ...*) Vanessamae!

KITAJSKA DEČKA: Vanessamae!

TINE KOJČ: Super, ne?

KITAJSKA DEČKA: Jaz bom, jaz bom ... (*Se zapodita na delo.*)

KITAJEC: Ne, ne ... To pa ne bo šlo.

TINE KOJČ: Kako, da ne, saj že gre?

KITAJEC: Mudi se nam. Danes smo že malo pozni. Mogoče kdaj drugič.

TINE KOJČ: Poglejte, kako se zabavata.

KITAJEC: Ja, samo življenje ni zabava.

TINE KOJČ: Kako, da ne?

KITAJEC: Ja, pač ni. Moja žena ima navado rečt ... Mislim, moja bivša žena ...

TINE KOJČ: No, vidite ...

KITAJEC: Glejte, jaz moram do 12.15 otroka spraviti v vrtec, ker imajo danes popoldanske aktivnosti.

TINE KOJČ: Danes popoldne zelo verjetno ne bo več nobenih popoldanskih aktivnosti.

KITAJEC: Bodo, bodo, ker sem jaz za to vzel kredit.

TINE KOJČ: Ne sekirajte se. Po moje tega kredita ne bo treba vrnit.

KITAJEC: Kaj pa govorite? A ste vi mogoče z Lune? Še vsak kredit do zdaj sem moral vrnit. Enega nisem vrnil, in takrat so mi vzeli hišo, pa je šla z rubežnikom še žena! Je rekla, da v vikendu že ne bo živela! Saj vas ne bi rad obremenjeval s svojimi težavami, ampak res nisem jemal kredita zato, da bi otroka zdaj tu na vaših ležalnikih vadila lepopis in pravopis, mi smo tako delavnico imeli že predlani! Sem tudi za tisto vzel kredit! In zdaj sem vzel kredit, ker sta v posebnem programu in grejo danes popoldne skakat z Marsa! Prejšnji mesec smo imeli roditeljski sestanek in so nam povedali, da je vesoljska izkušnja za otroke skoraj nujna. Da oni ne morejo in ne smejo reči, da je nujna, ampak da je skoraj več kot nujna! Jaz jih razumem in se strinjam ... Saj je res nepredstavljivo, da bi otroci pri dopolnjenem četrtem letu danes, pri vsej tehnologiji, ki je na voljo, ne imeli izkušnje lebdenja v vesolju. Baje zelo dobro vpliva tudi na prekrvavitve in na hormone ... In otrokom je treba ponuditi čim bolj kvalitetne in raznovrstne izkušnje, to se mi zdi čisto samo po sebi umevno, ampak ... ta skok z Marsa ... no, to me je mogoče malo presenetilo, saj ne, da sem proti, ampak lahko bi bilo dopoldne v sklopu vrtca, ne da moram hodit dvakrat ... No, saj ni problema, v otroke je treba investirat. Ampak sem pomislil, da mogoče ju lahko pa tudi kar gor pustijo, ker jaz ju ne morem več prenašat!!!

TINE KOJČ: Vas pa že zelo dolgo ni nihče poslušal.

KITAJEC: Ja, saj sem vam hvaležen. Moram vam priznat, da mi je kar malo odleglo.

TINE KOJČ: Mogoče se je dobro kdaj pa kdaj v življenju malo ... usest.

KITAJEC: Ja, saj se bom res ... Kar malo se bom ulegel.

TINE KOJČ: ... vseeno kam, kar izvolite.

KITAJEC: Šel bom na enega tam čisto na samem, a lahko? Samo za dve minutki ...

TINE KOJČ (*izbrska iz svojega nahrbtnika strip in kokakolo in oboje ponudi izčrpanemu kitajskemu očku*): Seveda. Evo, privoščite si ... Tisti tam pod jelko ... tam vas ne bo nihče motil ...

KITAJEC: Prelepo, da bi lahko bilo res. (*Odhaja ležat v ležalnik.*) Aja, kaj pa mulca.

TINE KOJČ: Ne skrbite. Milijon ležalnikov je za popisat. Najmanj do jutri boste imeli mir ...

KITAJEC: A ju boste vi malo pogledali ...

TINE KOJČ: Obljubim. Kar mirno ...

Kitajec odide in v trenutku, ko sede v ležalnik, iz slike Matjaža Pandurja, ki visi čez pročelje gradu Aus Anstand, izstopajo v rajsko svilo izjemne kvalitete odeti Kitajčki. Približno 12.000 jih je. Zdi se, kot bi mrgoleli na nevidnih pajčevinah, zibljejo se v zraku, izpod svojih čudovitih rajsko svilnatih haljic pa vlečejo violine ... Pristavljajo jih na brade in jih uglašujejo, črna mačka, ki se je umivala na trati pred parkom, jezno zapiha in steče proč.

Iz gradu priteče Rudi in dviga roke v zrak od veselja.

RUDI ŠTAJNER: Tine, Tine, so že tu, poglej, vse gre po planu!

TINE KOJČ: Kaj sledi? Imamo enega Kitajca v ležalniku in 12.000 Kitajcev v zraku. Kje so Grki in Nemci?

RUDI ŠTAJNER (*se malo zmede*): Eeee. – Zdaj bodo startali, po moje ...

Znova zazvoni zlatovrvični telefon na plastične lončke. Tine razbere številko in se umakne. Rudi odgovori.

GLAS ČARNE MARLENE: Halo, ovde Balkan, a sta še tam? Mi še vedno nismo šli. – Ne najdemo ročice, sploh ne vemo, kje naj jo iščemo. Ko bi vedeli vsaj to, kako zgloda ...

RUDI ŠTAJNER: Črna, dajte pohitet, Tine je našel Kitajčke! Dajte pohitet, že brusijo violine ...

GLAS ČARNE MARLENE: Mega! Kul! Terna! Da best! Kako mu je pa to ratalo? A mi ga daš malo na telefon, da mu čestitam?

RUDI ŠTAJNER (*pomoli slušalko Tinetu*): S tabo hoče govorit.

TINE KOJČ: Zakaj pa? – Meni je že prej vse povedala. (*Vseeno vzame v roke slušalko.*) Ja, Črna, poslušam. Spet kaj novega pri tebi?

GLAS ČARNE MARLENE: ... Tine, bravo, bravo za Kitajčke! Kako ti je pa to ratalo?

TINE KOJČ: Matjaž Pandur – saj veš, tisti, ki v vsako vukojobino prinese cel svet. On jih je angažiral za svoj zadnji spektakel, pa so se mu zgloda nekaj spuntali – so rekli, da jih izkorišča ko kitajce in da bodo rajši za Rudija Štajnerja igrali violine, sploh če jim da spodobne pojstle in kaj za jest. – Zgloda, da bodo kar zadovoljni tudi s čisto navadnimi ležalniki iz Ikee. – Kar je pravzaprav razumljivo ... – Kako gre pa vam?

GLAS ČARNE MARLENE. Ročice ne najdemo.

RUDI ŠTAJNER: Ojoj, ojoj, ojoj ...

TINE KOJČ: Daj, lepo prosim, ne zajebite ...

GLAS ČARNE MARLENE: Tine?

TINE KOJČ: Ja?

GLAS ČARNE MARLENE: A me slišiš?

TINE KOJČ: Ja.

GLAS ČARNE MARLENE (*bolj sama zase*): Pismo, kako mi gre to, da te ne morem videt, na živce ... – Tine?

TINE KOJČ: Ja.

GLAS ČARNE MARLENE: Mislim, jaz upam, da med nama ni zdaj kake zamere.

TINE KOJČ: Ne.

GLAS ČARNE MARLENE: Kaj ne?

TINE KOJČ: Ni zamere.

GLAS ČARNE MARLENE: Si siguren?

TINE KOJČ: Ja.

GLAS ČARNE MARLENE: A pol sva ... frenda?

TINE KOJČ: Daj nehaj, okej?! Nehaj ...! Prosim te ... ne mi zdaj patetizirat !

GLAS ČARNE MARLENE (*znori, komaj je čakala, da bo lahko*): Kaj kurc nehaj?! A jaz patetiziram? – Ma ne! – A zdaj bom pa vsega jaz kriva? A veš, kaj jaz delam danes že cel dan?

TINE KOJČ: Ročico iščeš.

GLAS ČARNE MARLENE: Razmišljam, a si ti meni sploh kdaj povedal, kaj v resnici pravzaprav natančno čutiš do mene? Kaj jaz tebi sploh pomenim? A? No?!

TINE KOJČ (*mu niti približno ni jasno, kaj zdaj spet hoče*): Nikoli me nisi vprašala.

GLAS ČARNE MARLENE: A ja, a to je treba vprašat?! Evo: Kaj jaz tebi točno pravzaprav v resnici pomenim?! Štejem do deset! In če mi v desetih sekundah ne odgovoriš, potem bom ... (*Ne ve točno, kaj, seveda ne, ampak gotovo kaj groznega ...*) Deset!

Tine se poti, Rudi pa, ki je kljub občasnim spodrsljajem v svojih predvidevanjih še vedno prepričan, da natančno ve, kakšen bo Tinetov odgovor,

in predvsem, da bo popolnoma pravilen, torej tak, ki vse stvari postavi na svoje mesto, iz rokava izvleče svojo dirigentsko paličico in se postavi pred 12.000 Kitajčkov, ki čakajo na njegov znak. – Ko bo Tine rekel... kar bo že pač rekel... na primer "Ljubim te" ..., bodo Kitajčki zaigrali veličasten napev skladbe Aus Anstand.

Okoli Rudijeve glave nenadoma pribrenči čebelica, Rudi se je ustraši, naredi silovito kretnjo, ki jo Kitajčki razumejo kot znak za začetek. V istem trenutku, ko Tine odgovori, 12.000 Kitajčkov zaigra na violine in zvok violin pregласi Tinetov odgovor, tako da se nikoli ne izve, kaj je pravzaprav rekel, vsekakor pa zategnjeni ročici vlaka nekje v Berlinu in tistega v Atenah popustita in vlaka s svetlobno hitrostjo zdrvita proti gradu Aus Anstand v prekmurskih Dolomitih, vrata v dobo La Sieste se na široko odprejo in Rudi končno srečno izvleče svoje že zelo, zelo oteklo stopalo.

2. prizor: Epilog

Dva kitajčka.

Dva kitajčka prestavljata epilog iz četrtega prizora drugega dejanja na konec igre. Vendar se jima neke dramaturške tehnikalije ne izidejo in ne izidejo. Trudita se, brusita malo tu, malo tam, žagata, zabijata in si pri delu pomagata s celim korpusom južnoslovanskih kletvic. Pa še vedno nič ne stoji, kot bi bilo treba.

PRVI KITAJČEK: Ja ne gre, ne bo stalo ...

DRUGI KITAJČEK: Pizda jim materina, intelektualcem in jebenim umetnikom, brez vsakega načrta, oni vse kar malo po filingu, pol pa ti popravljaljaj za njimi ...

PRVI KITAJČEK: Razen če zgoraj odžagava in dava špico tu, tisti krog pa tja čez ...

DRUGI KITAJČEK: Nimaš kam s tistim krogom... Prekleti amaterji nesposobni ... – Boljše bi bilo vse zrušit in na novo postavit.

PRVI KITAJČEK: A od začetka?

DRUGI KITAJČEK: Ja. Od začetka. Saj ne bo nihče opazil. Glavno, da stoji skup, pa amen.

PRVI KITAJČEK: Ti hudič!

DRUGI KITAJČEK: Ti, a veš, kaj?

PRVI KITAJČEK: Kaj?

DRUGI KITAJČEK: Jaz bi to kar pustil tako, kot je.

PRVI KITAJČEK: Kako?!

DRUGI KITAJČEK: Ja ... tako. Kar tako.

PRVI KITAJČEK: A kar tako?

DRUGI KITAJČEK: Ja. Kar tako.

PRVI KITAJČEK: Kako – kar tako?

DRUGI KITAJČEK: Tako – kar tako.

PRVI KITAJČEK: Ja. No, ja. No – ja.

DRUGI KITAJČEK: Ker se mi ne zdi, da bi zgledalo slabo.

PRVI KITAJČEK: Saj res ne.

DRUGI KITAJČEK: A ne, da ne?

PRVI KITAJČEK: Ne, sploh ne ...

DRUGI KITAJČEK: Pač malo bolj moderno.

PRVI KITAJČEK: Tako – sodobno.

DRUGI KITAJČEK: V bistvu zgleda – dobro.

PRVI KITAJČEK: Ja.

DRUGI KITAJČEK: Zelo dobro.

PRVI KITAJČEK: Če ti čisto iskreno povem – sploh se ne spomnim, da bi kdaj že videl kaj boljšega.

DRUGI KITAJČEK: Jaz tudi ne.

PRVI KITAJČEK: Ja.

DRUGI KITAJČEK: Odlično je.

PRVI KITAJČEK: Tista špica.

DRUGI KITAJČEK: Pa tisti krog tam ...

PRVI KITAJČEK: A greva na pir?

DRUGI KITAJČEK: Kam pa?

PRVI KITAJČEK: K Polonci. Al pa k Fonziju?

DRUGI KITAJČEK: Pejva k Polonci.

PRVI KITAJČEK: Sej je pri Fonziju tud fajn ...

DRUGI KITAJČEK: A ti veš, da je bil enkrat ...

PRVI KITAJČEK: Kaj?

DRUGI KITAJČEK: Ja enkrat je bil ... pol so ga pa komaj rešili.

PRVI KITAJČEK: A je mel raka?

DRUGI KITAJČEK: Ja nekaj takega ... v glavi ...

PRVI KITAJČEK: U madonca ...!

DRUGI KITAJČEK: Pol so ga poslal v en grad in so mu naredili totalni wellness remont ...

PRVI KITAJČEK: Wellness remont?

DRUGI KITAJČEK: Nekaj takega, ja ...

PRVI KITAJČEK: A misliš, da bi ga meni tudi lahko?

DRUGI KITAJČEK: Bejž, bejž, bejž, bejž ...

PRVI KITAJČEK: Zadnje čase se res ne počutim dobro ...

DRUGI KITAJČEK: Oni imajo to za take bolj ... prestižne producente.

PRVI KITAJČEK: Paciente ...

DRUGI KITAJČEK: ... kaj?

PRVI KITAJČEK: Ne reče se producente, ampak paciente.

DRUGI KITAJČEK: A ni to isto?

PRVI KITAJČEK: Je, ampak vseeno ... Reče se paciente.

DRUGI KITAJČEK: Ampak Fonzija so pa zrihtali. Nikjer ni take kave kot pri njem. Še pri Polonci ne. Mi je prav žal.

PRVI KITAJČEK: Ma, pejva k Polonci ...

DRUGI KITAJČEK: Pejva.

Odhajata, epilog se zruši.

PRVI KITAJČEK: Pazi!

DRUGI KITAJČEK: U, marička sveta!

PRVI KITAJČEK: Dobro, da te ni zadelo ...

DRUGI KITAJČEK: Za las je šlo, ja ...

PRVI KITAJČEK: A misliš, da bi morala kaj popraviti?

DRUGI KITAJČEK: Ne. V resnici je šele zdaj – ta pravo.

PRVI KITAJČEK: Pa res. Zdaj je pa ta pravo.

DRUGI KITAJČEK: No, pejva.

PRVI KITAJČEK: Pejva, ja ...

Odhajata. Nenadoma se Prvi kitajček ustavi.

PRVI KITAJČEK: Jaz bi vseeno raje šel k Fonziju. Da vidim, kako so ga poštimali. Mogoče ima kake veze in bi lahko tudi mene spravil v program ...

DRUGI KITAJČEK (*vzdihne*): Kitajcev ne sprejemajo. Ampak lahko greva, ja, saj Fonzi ima itak boljši kafe ...

Namesto k Polonci zdaj odhajata k Fonziju.

DRUGI KITAJČEK: Ampak da mu ne boš rekel, da sem ti jaz kaj povedal ...!

PRVI KITAJČEK: Ne, ne ... samo vprašal ga bom ... Jaz bi tudi rad šel v kak program, res se ne počutim dobro ...

DRUGI KITAJČEK: Bejž, bejž, bejž, wellness ni za Kitajce, to se že sliši tako nekitajsko.